

Franciškov prijatelj

2
2024

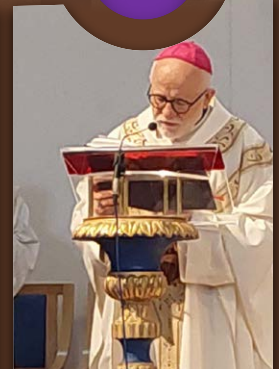
11

22

31

38

Moč

Vsebina

UVODNIK.....	3	POKLICAL SI ME.....	22
Moč		Biti frančiškan je nekaj lepega	
BOŽJA BESEDA.....	4	MOZAIK.....	23
Da bi bil priča		MOLITVENA NAVEZA.....	25
OB IZVIRU.....	5	DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA.....	28
Gospod je moja moč		»V Gospodu je moja moč ...«	
OB SVETEM PISMU.....	6	IZ FRANČIŠKOVH REVIJ.....	30
Pomerimo moči		IZ KAPUCINSKEGA SVETA.....	32
TEMA: Moč.....	7	POZITIVNO IN CELOSTNO O TELESNOSTI IN SPOLNOSTI.....	35
Moč, ki jo daje Gospod		O Bog, daj mi moč	
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	8	BRAT KAPUCIN.....	37
Sprejemam in zaupam		Br. James Mathias Stump	
ZNAMENJE ČASA.....	10	NOVI SVETNIKI.....	38
Ne jamrajmo, razmišljajmo pozitivno in optimistično		Br. Ante Tomičić	
INTERVJU: JANKO IN JERICA BOHANEC.....	11	KNJIGA.....	40
Rane, ki jih je prizadejala Moč Ljubezni Asiškemu ubožcu		Vesolje, me slišiš?	
800 LET JE MINILO.....	16	FILM.....	40
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS.....	18	Wonka (ZDA, 2023)	
Krn (2244 m)		OBVESTILA.....	41
FO IN FRAMA.....	20	Ali več...	
Duhovne vaje Frančiškove mladine iz Štepanje vasi Obljube FRAME		ALI VEŠ ...	42
		UJETO V OBJEKTIV.....	43

Marsikomu se zdi, da je današnji svet ponorel in da je naša civilizacija na robu propada. Kar je bilo normalno včasih, danes ni več in vedno bolj se sprašujemo, kam gremo in kje se bomo ustavili. Svet poveličuje moč in odriva tiste, ki so slabotni, bolni, šibki. Večina je celo odločila, da se slabotne in »neuporabne« lahko celo evtanazira (to je zavito v lepih besedah), po domače ubije.

Sv. Frančišek Asiški je izjemen primer, kako lahko pravična in duhovna moč izhaja iz skromnosti, odpovedi in služenja drugim. Frančišek je odraščal v bogati trgovski družini, vendar je ugotovil, da materialno bogastvo in družbeni status ne prinašata prave sreče ali izpolnitve. Namesto tega se je odločil slediti poti popolne predanosti Bogu, kar je zahtevalo radikalno odpoved vsemu, kar je imel.

Spoznal je, da prava moč ne leži v posedivanju ali nadzoru, temveč v notranji svobodi in duhovni globini. Njegova odločitve, da živi v popolnem uboštvu, ni bila zgolj simbolična, temveč je temeljila na globokem prepričanju, da je v skromnosti in ponižnosti mogoče doseči resnično bližino z Bogom in vsemi živimi bitji. S tem je Frančišek izzval tedanje družbene norme in cerkvene strukture, ki so bile pogosto povezane z bogastvom in močjo.

Njegovo življenje je bilo priča moči ljubezni in sočutja. Bil je znan po svoji globoki ljubezni do narave in vseh bitij, kar se odraža v njegovi „Hvalnici stvarstva“. Verjel je, da so vsa bitja, ne glede na njihovo velikost ali vlogo, del Božjega stvarstva in zato vredna ljubezni in spoštovanja.

Frančiškova moč je tudi v njegovi zmožnosti odpuščanja in sprave. Zgodbe o njegovih prizadevanjih za mir, tako med ljudmi kot med človekom in naravo, kažejo na globoko razumevanje resnične moči, ki izvira iz miru in harmonije. S svojim življenjem je pokazal, da je mogoče preseči osebne in družbene konflikte z ljubeznijo in razumevanjem.

Danes moramo ponovno premisliti, kaj pomeni biti močan. V svetu, kjer se moč pogosto meri z bogastvom, političnim vplivom in vojaško silo, nas Jezus in Frančišek opominjata, da je resnična moč v ponižnosti, služenju in ljubezni do drugih. Ta vrsta moči spreminja srca in gradi bolj pravične in sočutne skupnosti.

Moč sv. Frančiška Asiškega in Jezusa Kristusa nam ponuja drugačen pogled na moč, ki je globoko duhovna in prežeta z ljubeznijo. To je klic k notranji preobrazbi, k ponižnosti in k služenju, kar gradi lepši in pravičen svet.

Tudi ti si močan. Zagotovo. Mogoče za vso svojo moč niti še ne veš. Daje ti jo Gospod.

Naj ti tudi ta številka Frančiškovega prijatelja pomaga, da boš odkrival moč, ki jo daje Gospod.

br. Vlado Kolenko

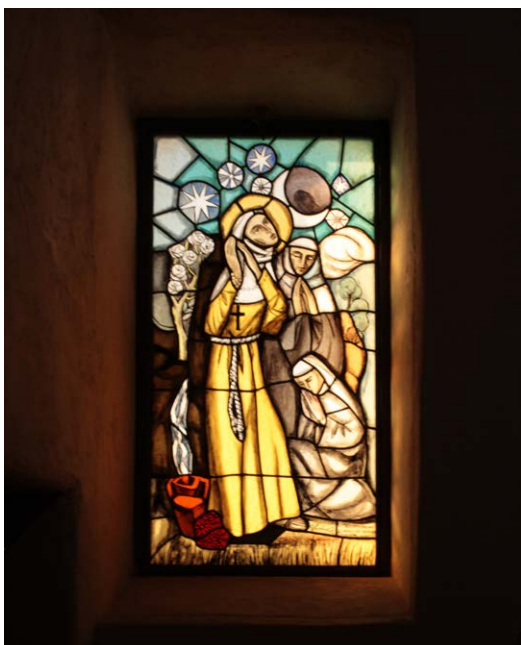
**... in boste moje priče v Jeruzalemu
in po vsej Judeji
in Samariji
ter do skrajnih mej sveta.**

(Apd 1,8)

Da bi bil priča

Najti »moč« v Svetem pismu ni tako težko. Samo odpri ga pa se pojavi za vsaj dvakrat na dan, če le znaš prav iskati, tako, z *. Ampak vseeno gre med vso močjo, ki se skriva v besedilu, v – zanimivo – 33-ih primerih za posebno moč, pravzaprav bi jo z lahkoto preosebili v Moč. Besedo najdemo samo v Novi zavezi, saj se manifestira šele po Jezusovem vnebohodu. Jezus mora oditi, če ne Sveti Duh ne bo prišel. Luka to tretjo osebo Svete Trojice (skoraj) izključno imenuje δύναμις. Saj se pojavlja še pod različnimi možnimi imeni in podobami – birmanec v tebi bi tu gotovo znal več spregovoriti in naštevati – ampak mene pritegne ta, Lukova. On je namreč spisal tudi Apostolska dela, ki jih poznamo pod delovnim naslovom Evangelij Svetega Duha. Čeprav so dela apostolov, je ob prebiranju vsakomur jasno, da je glavni akter Duh, ki jih najprej

prenovi, predružači, jih obdari z darom (pravega) strahu, da pogumno pričujejo pred Kristusovimi rabljji, ne z močjo tega sveta, ampak s preprosto neukostjo družbe Jezusove (prim. Apd 4,13). V resnici ne preseneča, da ima ime isti koren kot beseda dinamit. Ker vsaj táko moč ima! Da premakne, razrahlja še tako trdovratno zakrnelost. In njega glas odmeva daleč.

Ta ista dinamika je premikala Kristusove učence od vedno. Nič se ne zgodi brez Nje! Prepričaj se sam. Gugl-gugl, pa boš videl, dragi Frančiškov prijatelj, da se ne motim. Vsi, ki so kakorkoli sodelovali pri učlovečenju so napol-njeni z Duhom; tudi vsi učenci, ki so bili na binkoštni dan v dvorani; tudi pogani na začudenje sv. prvega papeža; pa seveda tudi brata Frančiška, tudi brata Elija, tudi monsinjorja Gvidota in vse njegove naslednje je napolnila in premikala ta sila. In tudi tebe lahko, če se ji le pustiš. Ker edina druga sila, ki se ji more zoperstaviti je tvoja – dragi miško; tvoja trma; tvoja prestrašenost, da bi šel do skrajnih mej sveta, ali vsaj do jeruzalemskih goric, no. Da bi bil priča. Daj, pusti se mu. Naj počí. Naj eksplodira in nežno zlomi, kar ti ne pusti, da bi zadihal kot čisto Kristusov.

br. Luka Modic

Gospod je moja moč

Moč je v bistvu večplastna beseda, saj ne izraža samo telesne sposobnosti kot osnovnega pomena, ampak je to beseda, ki meri duhovno sposobnost človeka, meri njegovo bivanje, obstajanje, razvijanje, ustvarjalno zmožnost. Moč je tudi to, kar nekomu omogoča uveljavljanje svoje volje, imeti vpliv na druge.

Če bi delali primerjave v naravi, bi kaj hitro ugotovili, da so praktično vse živali v fizičnem smislu močnejše od človeka (hitrost, sluh, vid, velikost, teža). Še mravlja je sposobna nositi svojo desetkratno težo. In vendarle človek prevlada nad vsem – njegova moč duha, ustvarjalnosti, inovativnosti, iznajdljivosti ...

Vendar nam zanašanje na lastne moči največkrat ne daje dobrih rezultatov. Velikokrat bolj ko ne stojimo na mestu, ne napredujemo. Človek je namreč socialno bitje in potrebuje sopotnike na svoji življenjski poti. Človek je duhovno bitje in potrebuje Boga, da se razvija, napreduje, raste v boljšega jaz. V polni moči sem torej takrat, kadar sem v odnosu s Ti in Njim.

Pri prelistavanju Svetega pisma, mi je v bistvu najbolj padla v oči zgodba o Samsonu, dolgolascu z neverjetno močjo. Seveda, močjo, dano od Boga za ljudi. To je zgodba, ki je prav tako večplastna in s premnogimi možnimi razlagami. Po moje pa najbolj govori o zaupanju v Boga, o opiranju na Božjo moč. Ko se Samson prepusti človeškim rokam, ko na nek način podleže ideji o samozadostnosti, zadene njega in njegovo ljudstvo mnogo gorja, skoraj propade. Le vrnitev k Bogu ga spet okrepi za pravo dejanje. Za to, kar je bil v resnici ustvarjen.

Že v Mojzesovih knjigah na več mestih zasledimo, da bomo ljudje zaman trošili svoje moči, ker ne bo pravega učinka: »Zaman boste trošili svojo moč: zemlja ne bo rodila in drevje v deželi ne bo dajalo sadu.« (3 Mz 26,20) Tisti, ki se v večji ali manjši meri ukvarjamo z vrtnarjenjem, sadjarstvom, kmetovanjem nasploh, si moramo priznati, da naše lastne moči pri zagotavljanju uspeha niso dovolj. Enako je tudi pri delu z otroki, kot je v mojem poklicu. Največkrat je potem molitev tista, ki prinaša največ sadov.

Ves čas bi si morali biti v svesti, da je vse od Boga, ampak res čisto vse:

»Pa boš rekel v svojem srcu: „Moja moč in sila moje roke mi je pridobila to bogastvo.“ A spomni se Gospoda, svojega Boga, kajti on je tisti, ki ti daje moč, da si lahko pridobivaš bogastvo, zato da uresničuje, kakor to dela danes, svojo zavezo, ki jo je s prisego sklenil s tvojimi očeti. (5 Mz 8,17–18)«

Pa je bogastvo tu lahko karkoli: duhovno, materialno, zdravje, lastna vera ... »Njegova božanska moč nam je podarila vse, kar je potrebno za življenje in pravo pobožnost, prek spoznanja tistega, ki nas je poklical s svojo slavo in odličnostjo. (2 Pt 1,3)«

Ko še nisem obstajala, ko sem bila samo Njegova ideja, je že bil On takrat moja moč. Iz Njega izhaja vse, kar sem in kar imam in kar še bom. Njegova moč mi odpira pot v prihodnost: »Blagor človeku, čigar moč je v tebi, v njegovem srcu so ceste. (Ps 84,6)«

Ena stvar je gotova: ne morem se zanašati samo nase, za to nisem dovolj močna. Najbolje je slediti navodilu iz Ef 6,10: »... zajemajte moč v Gospodu in sili njegove moči.« Tako lahko v velikonočnem duhu trdim, da mi, nam je zmagata zagotovljena.

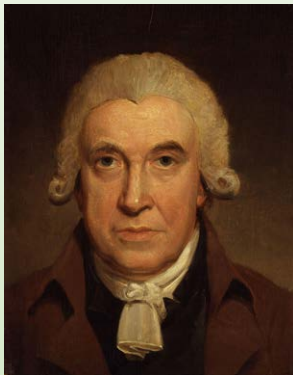
Lea Bric

Pomerimo moči

Iz zgolj fizikalnega vidika je moč skalarna količina, ki nam pove koliko dela je opravljene v določeni časovni enoti. Enota za moč je watt in nosi ime po človeku, ki je želel izmeriti učinkovitost svojega izuma, parnega stroja. To je bil James Watt.

Rodil se je leta 1736 na Škotskem. Ker je bil šibkega zdravja ga je mama šolala kar doma. Po mamini smrti se je v Londonu izučil za mehaniškega mojstra in se vrnil na Škotsko. Zaposlil se je kot mehanik na univerzi v Glasgowu. Bil je v ekipi, ki je popravljala in izboljševala prve parne črpalke. Sam je Newcomenovo tako izboljšal, ji dodal kondenzator, da je obveljala kar za nov izum, tako imenovan parni stroj. Kmalu je Watt začel izdelovati svoj stroj za različne kovaške delavnice, rudnike, ... Ker je želel svoj stroj čim bolje prodati, je moral dokazati, da je boljši in učinkovitejši od ostalih. Dokazati je želel tudi, da je njegov stroj učinkovitejši od konj, ki so jih takrat s pridom uporabljali. Zato je dokazal, da kar lahko stori en konj v eni sekundi, lahko njegov stroj 10krat ali 50krat več. In izumil je tako imenovano konjsko moč, ki se v vsakdanjih pogovorih še uporablja zlasti, ko govorimo o moči vozil. V znanosti pa jo je zamenjala bolj natančna enota watt.

S parnim strojem in industrijsko revolucijo se je učinkovitost ljudi začela tudi meriti z močjo – delom, ki ga opravijo v časovni enoti. Zato so v prvih industrijskih obratih tudi ljudi

plačevali glede na njihovo »moč«. Najbolje so bili plačani zdravi močni možje, manj starejši, še manj ženske in najmanj otroci.

Takšno merjenje moči se ne zdi ravno pošteno, saj vemo da lahko delo, ki ne potrebuje fizične moči prinese ravno tako sadove. Vseeno pa lahko prinese zanimive rezultate. Tako so biologi odkrili, da je najmočnejša žival na svetu slepa pršica. Ta mala žival, manjša kot en milimeter lahko vzdrži silo, ki je 1200krat večja od nje. Pa tudi nam bolj vsakdanje mravlje veljajo za izjemno močna bitja, saj lahko dvignejo 100kratnik svoje teže. Se pravi, je tako močna, da če bi bila povprečen človek s 70kg bi lahko dvignila 7000kg.

Kdo je najmočnejši človek pa si znanstveniki niso enotni. Je to človek, ki lahko dvigne največ? Je to človek, ki lahko najhitreje premika svoje noge ali roke? Kdo je najmočnejši človek?

Če bi vprašali malčka sem prepričana, da bi vam odgovoril, da je najmočnejši človek na svetu, njegov oče. Včasih prav tekmujejo med sabo, kdo ima močnejšega očeta in kaj vse on zmore. Gotovo ste bili že kdaj priče takemu pogovoru otrok, ki se lahko zaradi otroške gorečnosti tudi v prepir. Oče zmore premakniti, dvigniti, nositi vse

tisto kar malček ne zmore. Vendar njegova moč ni samo v mišicah temveč tudi v besedi. Očetova beseda ima moč, da lahko prepreči največje neumnosti, da največje pohvale in

ostane v spominu in srcu za vedno. Te najbolj močne roke na svetu hitro postanejo tudi najmočnejše zatočišče za malčka, ko se stisne k očetu v objem.

Otroci vedo, da prava moč ni samo v mišicah ampak, se skriva v srcu. Moč srca je tista, ki lahko spreminja svet. Čudoviti zgled človeka, ki na prvi pogled ni zgledal nič kaj močen, a je imel izjemno moč srca je sveti Leopold Mandić. V višino je meril le 135cm in bil celo življenje precej bolehen, vendar je v sebi nosil neizmerno moč. Ko je spoznal, da je njegovo poslanstvo spovedovanje, je v spovednici preživel tudi po 12 ur. Ljudem je pomagal v premnogih stiskah in spovedi pri njemu so jim ostale za vedno v spominu. Moč vere in ljubezni do sobratov mu je omogočila, da je postal svetnik in priprošnjik mnogih, ki se k njemu priporočajo, ko jim zmanjkuje moči v življenju.

Moč srca je tista moč katero moramo krepiti. Za njo ne ostaja enostaven fitness, v katerem bi na dan preživel nekaj ur, jedel uravnoteženo prehrano in bi moč srca kar sama napredovala. Za moč srca je fitness kar naše vsakodnevno življenje. Večamo jo z vsakodnevnimi odpovedmi, darovanjem, odpuščanjem, sprejemanjem in molitvijo. Odlično pa je vedeti, da ko nam začne moč srca popuščati lahko dobimo pomoč od NAJMOČNEJŠEGA, če ga le prosimo.

Kristina Vrčon Jejčič

Moč, ki jo daje Gospod

V času nastajanja članka smo v obdobju po binkoštih, dnevu, na katerega se Cerkev spominja in ponovno vabi v svojo sredo Svetega Duha, ki je apostole obliil s svojo močjo na binkoštni dan pred dobrimi dva tisoč leti. V teh dneh tudi od daleč s skrbjo spremljamo dogodke v svetu, kjer se na več koncih sveta en narod bori za prevlado nad drugim in beseda moč, ki usmerja tokratno razmišljanje, je v enem ali drugem primeru razumljena drugače.

Sveti Duh nas namreč noče nadvladati, ampak nas okrepiti, da bi lahko v njegovi moči molili in delali dela, ki bi oznanjala Božjo slavo. V obračanju na Frančiškove besede se v različnih spisih moč znajde na več mestih, včasih samostojno, pogosto pa kot del drugih besed, kot so pomoč, močan, nebeške moči, pripomoček, območje, osramočenje, pomočnik. V Konstitucijah OFS se v taki ali drugačni obliki moč pojavi 46-krat,

v Vodilu za sestre sv. Klare pa 66-krat. Frančišek v pismu vsem kristjanom piše: Vsi, ki ljubijo Gospoda »z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem in z vso močjo« (prim. Mr 12,30) in ljubijo svoje bližnje kakor sami sebe (prim. Mt 22,39) ter sovražijo svoja telesa z njih zablodami in grehi ter prejemajo telo in kri našega Gospoda Jezusa Kristusa in prinašajo vredne sadove pokore: O, kako srečni in blagoslovljeni so tisti in tiste, ki vse to delajo in v tem vztrajajo, kajti »Duh Gospodov bo počival nad njimi« (prim. Iz 11,2) ter bo pri njih »prebival« in »ostal« (prim. Jn 14,23); ti so »otroci nebeškega Očeta« (prim. Mt 5,45), čigar dela izvršujejo, in so ženini, bratje in matere našega Gospoda Jezusa Kristusa (prim. Mt 12,50). Moč se v tem odlomku nanaša na to, da se oklepamo Gospoda, kolikor se v svoji trenutni situaciji zmoremo in si za to nasploh v življenju prizadevati in Frančišek poveže to tudi s prebivanjem Svetega Duha v nas. Eno se preliva v drugo, kot nekakšen neskončni krog, ker Sveti Duh poganja naše bivanje in nam pomaga moliti z neizrekljivimi vzdihli, mi pa ga vabimo, da bi nam dajal moči za izpolnjevanje poslanstva. Če je ta krogotok sklenjen, lahko v svojem življenju opazimo moč, ki ne izhaja iz nas, ampak se preko nas preliva iz globine in širi navzven.

Na videz nasprotujoče je lahko počutje takrat, ko se počutimo najbolj nemočni in to predamo Gospodu, da se ta pretok moči takrat okrepi in nas ponese preko težave, ki se nam je zdela prej nepremostljiva. O tem govori apostol Pavel v 2. pismu Korinčanom, ko pravi, da je močan, ko je slaboten (2 Kor 12,9-10). V življenju svetega Frančiška to moč, ki se dopolnjuje v slabotnosti po zgledu svetega Pavla, najdemo vedno, ko se mu zgodi nekaj, kar je prelomno za njegovo poslanstvo in bratstvo. Ko se na primer odpove moči, ki mu jo je dajalo bogastvo zemeljskega

očeta tako, da se sleče pred očmi prebivalcev Assisija, je za njim stala moč svetega Duha, ki ga je navdala za to radikalno dejanje izročitve in prepustitve Nebeškemu Očetu.

Ob zgledu svetnikov se nam, ki še koracujemo po tem svetu, lahko zdi, da je ta moč nekaj nedosegljivega, da se je nemogoče načrtno odpovedati moči sveta in se prepustiti Božjemu delovanju. A mnogo je malih priložnosti, ko smo to morda že storili in se tega niti nismo zavedali. Morda smo na cesti komu prepustili prednost, čeprav smo jo po pravilih imeli sami. Morda smo doživeli konflikt, kjer je bila pravica na naši strani, a smo v želji po obnovitvi odnosa požrli svoj ponos in se šli opravičit ter drugemu tako prepustili moč, da nas zavrne ali sprejme nazaj. Vsekakor nam vsak nov dan, ki ga imamo možnost preživeti na tej strani nebes, daje mnogo priložnosti, da se vadimo v izročanju Božji moči. Pri vsem tem so nam lahko v spodbudo besede iz Vodila OFS: »Navdihnjeni z zgledom in spisi sv. Frančiška, predvsem pa v moči milosti Svetega Duha naj bratje in sestre vsak dan živijo v veri veliki dar, ki nam ga je dal Kristus: razodetje Očeta. Naj pričajo za to vero pred ljudmi v družinskem življenju, pri delu, v veselju in trpljenju, pri stikih z ljudmi, ker smo vsi bratje in sestre istega Očeta, z navzočnostjo in sodelovanjem v družbenem življenju z bratskim odnosom do stvarstva«.

Bena Briški, OFS

Sprejemam in zaupam

Poznate ta občutek – kot bi drveli po avtocesti in bi vam v trenutku nekdo potegnil ročno zavoro? Ustavili bi se silovito, obrnili naokrog, zajeli bi sapo in potem začeli razmišljati, kako naprej. Mogoče je komu tak trenutek prihranjen, mnogi pa ga doživimo. Razlogi so lahko zelo različni, lahko jih je cel kup. A ko nekdo potegne ročno, se za trenutek vse ustavi – sistemu, ki vozi, drugi drvijo naprej.

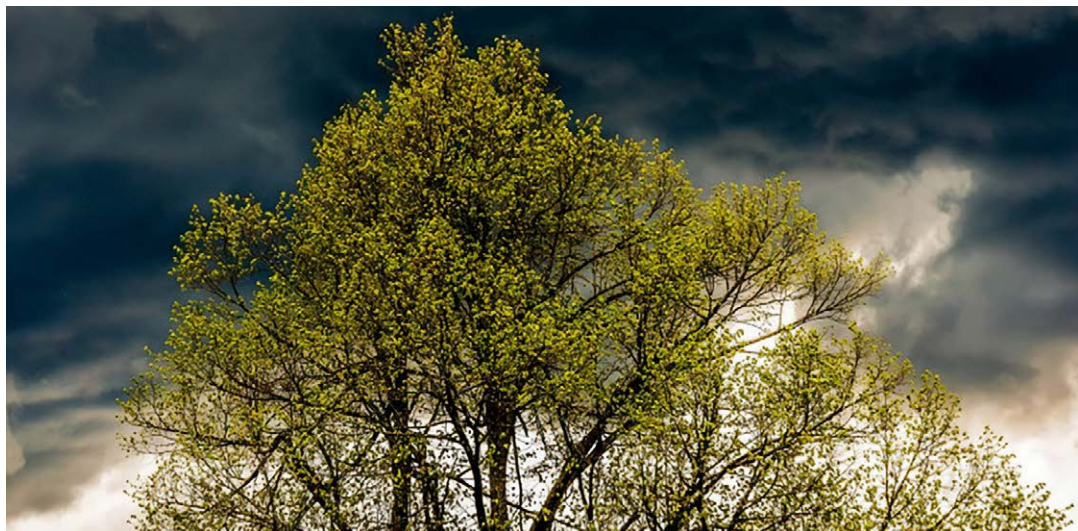
Življenje je velika skrivnost, prepleteno z dobrim in slabim, lepim in težkim, ljubeznijo in sovraštvom upanjem in obupom, pisana paleta občutij nam je dana. Naštela sem le skrajnosti, a med njimi se seveda razgrinja še veliko odtenkov. Včasih se mi zdi, da smo si v tem ljudje zelo različni, sprašujem se, koliko kdo sploh še čuti.

A zgodilo se mi je, da sem drvela skozi življenje in se nenadoma silovito na mestu ustavila. Saj sem že večkrat klecnila, padla, ampak tokrat je bilo silovito, dokončno, kruto. Najprej šok, potem me je preplaval velik strah, občutila sem vso nemoč sveta. Nisem se spraševala zakaj, niti enkrat. Vem. A zaupam, da to še ni konec življenja, ampak le nekega obdobja in začetek nove poti.

Ko sem to podelila z drugimi, se je v najtežji preizkušnji, ki je pred menoj, rodilo največ lepih izpovedi, podarjeno mi je bilo nešteto lepih objemov, spodbud, zapisov, obljub mnogih, tudi mladih, da bodo molili zame. Kakšna lepota in moč je v nas ljudeh, ko smo dobri in čuteči. Kako pomembno je, da se ne zapremo drug pred drugim, ampak dajemo in sprejemamo. Ko vam bo kdo povedal svojo diagnozo, se zjočite, če tako čutite, obljubite, če boste obljubo lahko izpolnili, objemite, ker je v tem velika moč ... karkoli, le ne ustrašite se čutiti bolečine drugega. Ker ko si jo dovolite začutiti, bolnemu vlivate upanje in vsaj za trenutek pridržite križ, ki mu je naložen.

Razmišljati o moči v trenutku največje nemoči je bil zame svojevrsten izziv. Hkrati pa sem čutila, da vam moram povedati tudi to – ko je najbolj težko, nas Jezus vzame v naročje in nosi, zato se ne bojte. Če kdaj, potem to sedaj občutim najbolj močno. Zato sprejemam svojo bolezen, bo moja učiteljica in vodnica. Hkrati zaupam, da bom z Božjo in zdravniško pomočjo ter molitvami in dobrimi mislimi mnogih kmalu nazaj na cesti življenja in verjamem, da bom bolj umirjena ter bogatejša za izkušnjo, ki jo prinaša bolezen s tremi črkami.

Mateja Feltrin Novljan

Ne jamrajmo, razmišljajmo pozitivno in optimistično

Pogovor z Janezom in Jerico Bohanec

Janez, kje si se rodil in kakšno je bilo tvoje otroštvo?

Rodil sem se v porodnišnici v Rakičanu. Čeprav je to v Prekmurju, se imam za čistokrvnega Prleka. Živim namreč v Prlekiji z vmesno fazo začasnega bivališča srednje šole in študija v Mariboru. Sem drugi otrok od treh bratov. Če gledam nazaj, se mi zdi da sem imel mirno otroštvo brez nekih pretresov v družini.

Kaj si želel postati, ko sta bil še otrok?

Ko sem se v tretjem razredu osnovne šole srečal s prvimi računalniki, sem se toliko navdušil nad tem, da o drugem poklicu sploh nisem razmišljal. Razen vsake toliko časa sem pomislil tudi na duhovniško službo.

Kakšno je bilo obdobje v srednji šoli? Si se počutil močnega sredi svojih vrstnikov?

V srednji šoli se vsekakor nisem čutil močnega sredi vrstnikov. Če govorimo o moji fizični „moči“, je zgovoren podatek, da sem pri vseh disciplinah športne vzgoje v osnovni in srednji šoli imel najslabše (redko predzadnje) rezultate med vrstniki. So pa do izraza prišli drugi talenti: za matematiko, fiziko, slovenski jezik, programiranje. Bil sem priden (poslušen) otrok, tako da mi niti na misel ni prišlo, da bi z vrstniki kaj dosti v „polnosti“ izkoriščal nočni čas ob vikendi z vsem, kar spada zraven.

Kdaj si našel samega sebe oz. vi vedel, kaj boš v življenju počel in kakšno je bilo to iskanje?

Ne vem, če sem že našel samega sebe.

Kot sem že omenil, me je zgodaj pritegnilo računalništvo. Zato sem se tudi vpisal na srednjo računalniško šolo. Ob koncu srednje šole sem se spraševal, kaj naj zdaj grem študirat. Računalništvo me ni več preveč vleklo, zanimala me je teologija (duhovništvo). Kaj drugega ni bilo v okvirjih mojega razmišljanja. Katerakoli od teh dveh odločitev mi je zagotavljala zagotovo službo po študiju. Razlika je bila samo v višini plače in v celibatu. Mislim, da je celibat bil precej močen argument, da sem se raje vpisal na fakulteto za računalništvo.

V času študija, sem hodil v takratni katoliški študentski center Sinaj v Mariboru. Tam sem stkal mnogo vezi, ki jih ohranjam še danes.

Kako sta se spoznala z Jerico in prišla do odločitve: za vse življenje hočeva živeti skupaj?

Vse do konca študija nisem imel nobene punce. Tako da me že malo skrbelo, kako bom jaz, tako sramežljiv fant, sploh prepričal kako punco (ki mi je všeč), da sem dobra partija za njo.

Z Jerico sva se spoznala skoraj tik pred koncem »študentskega življenja«, na eni študentski zabavi, kjer smo bili večinoma

študentje in študentke iz krogov katoliških študentskih skupin in gibanj.

Z moje strani moram sicer reči, da ni bila ravno ljubezen na prvi pogled, vendar je Gospod že tako uredil, da so stvari tekle hitro. Osem mesec potem, ko sva se prvič videla (in pol leta po tem, ko sva se odločila, da bova par) sva se zaročila. Ko pa je bilo eno leto od najinega prvega srečanja, sva se poročila.

Z mojega takratnega stališča je bilo to nekako vse naravno in logično. Jerica je prijetna, prijazna, verna, ima me rada ... to je to, kar sem si želel.

Kje in kako črpata moč za vajino skupno in družinsko življenje?

Ko je zaljubljenost minila, nisva niti utegnila kaj dosti delati na najinem odnosu, saj so prišli otroci, gradnja hiše in vse skrbi, ki so s tem povezane. Moje življenje se je takrat vrtelo okrog službe, gradnje hiše in družine. Še toliko večji pritisk sem takrat čutil, ker Jerica ni mogla dobiti službe, tako, da so me denarne skrbi precej obremenje-

vale. Če zdaj gledam nazaj, pa je Jeričina »nezaposlenost«
bila velik blagoslov, saj se je lahko toliko bolj posvečala skrbi in vzgoji otrok. Je pa res, da sem v tistih časih ob ženi čutil tako, kot verjetno večina moških v nekem obdobju: »Ste dobre mame, ampak kot žene možu pa niste niti malo več take, kot ste bile ob poroki.«

Na srečo smo tudi te čase previharili, otroci so nekoliko zrasli in midva sva začela hoditi k zakonski skupini in na zakonske duhovne vaje.

Tako, da moč za najino skupno in družinsko življenje dobivava bolj ali manj v teh trenutkih, ko skupaj greva k zakonski skupini, na duhovne vaje. Drugih skupnih aktivnosti nimava kaj dosti. Sva pa skoraj vsak dan kake pol ure skupaj v Jeričinem kabinetu - ampak to ni čas pogovora. Vsak dela (bere) svoje. Pa mislim, da so tudi ti trenutki skupnega sobivanja milost in velik dar. Spat ne greva skupaj, ker ko jaz končam delo na računalniku, Jerica že sladko zaspri ob branju knjig.

Janez, tebe poznamo, da vodiš tudi srečanja za moške? Za kaj gre?

V bistvu sem bolj »tehnični koordinator« za enodnevne odmike za moške v Kančevcih, ki jih pripravi brat Milan Kvas.

Sam sem se že pred leti začel udeleževati odmikov za moške, ki jih je vodil Vili Lovše. Zelo sem se »našel« v taki obliki duhovnih vaj. Najprej si moške ogledamo kakšen film. Izbran film je včasih res bolj z duhovno vsebino, včasih pa je tudi kakšen, ki ga predvajajo v komercialnih kinematografih. Nato pa nam duhovni voditelj razdeli pripravljena razmišljanja in vprašanja, ki se navezujejo na dogajanja v filmu ter povezave s svetopisemskimi odlomki. Moške najprej o tem razmišljamo sami (v tišini), nato pa po skupinah do 6 moških podelimo svoja razmišljanja.

Delamo po metodi duhovnega poslušanja. Z mojimi povzetimi besedami rečeno, je duhovno poslušanje metoda pogovora v skupini, kjer vedno govori samo tisti, ki je na vrsti, ostali v skupini pa ga poslušajo s spoštovanjem in brez ocenjevanja ali kritiziranja. Vsak ima svojo izkušnjo in vsak zase ve najbolj o zadevi, ki jo podeljuje z drugimi.

Pogovor po navadi gre v treh krogih. Najprej vsak podeli svoje razmišljanje iz teme, ki jo je premišljeval. V drugem krogu si podelimo, kaj se nas je morebiti dotaknilo iz pričevanja drugih v skupini. V tretjem krogu pa še vsak na kratko pove, kako se počuti po vseh teh podeljenih mislih.

Čeprav je pogovor v skupini vedno brez teološko podkovanega duhovnika, vseeno na dan privre globoka moška duhovnost.

Po pričevanju žena moških, ki so se udeležili takih odmikov, so moške prišli domov precej drugačni. In vsaj nekaj časa jih je to »držalo«. Takega mnenje je bila tudi Jerica.

Ker so me ti moški odmiki precej nagovorili in mi veliko dali, sem začel vabiti tudi druge

može in kroga mojih znanstev. Na žalost jih je bilo dosti zadržanih, ker se niso »videli«, da bi se udeležili takega odmika od petka zvečer do nedelje popoldne. Zato sem iskal možnost, da bi v naših koncih imeli kakšen enodnevni odmik. In tako sva z Milanom Kvasom nastavila termine dvakrat letno v Kančevcih.

Že po prvih odmikih sem osvojil miselnost, da je mož odgovoren za duhovno življenje v družini. Do takrat sem tudi jaz razmišljal po vzorcu, ki ga na žalost vidimo (če sploh še vidimo) da je obiskovanje svetih maš, molitev, ... v domeni žensk, moške pa so ali niso pri maši in molitvi - glavno da materialno poskrbijo za svojo družino.

Kot rečeno, se je to spoznanje pri meni s tem obrnilo in začel sem še bolj brati knjige o moški duhovnosti. Pridružil sem se tudi dvema moškima skupinama (v Radljah in Murski Soboti) in neprestano vabim in nagovarjam (»težim«) drugim možem, da se nam pridružijo.

V duhu te moške duhovnosti smo začeli delati tudi po programu Exodus90 ter triletnem nadaljevanju Exodus91.

Prav tako sem ob vsem tem spoznal, da sem veliko zamudil, ker se nisem zadosti družil s svojimi otroki. Kot rečeno, je bila verska in tudi ostala vzgoja, po mojem razmišljanju stvar mame. Zato sem začel organizirati tudi enovečerna taborjenja za očete in otroke (prav tako v Kančevcih). Tukaj sicer nismo

toliko v duhovnem programu, vendar je za otroke nepozabno doživetje, če pridejo za eno noč prespat v šotor samo z očetom. Vsak oče z otrokom postavi šotor, nato pa si ob ognju pečemo hrenovke, tvist in se družimo. Otroci se sicer bolj družijo zase na igrišču, očetje pa obsedimo ob ognju. Po prespani noči pa smo povabljeni k sveti maši (zaenkrat mi še ni uspelo, da pridejo vsi udeleženci), nato pa imamo zajtrk v domu in potem se razidemo. Nekateri očetje gredo z otroki nato še malo po Pomurju. Tako druženje se otrokom vtisne v spomin za vse življenje – ponavadi otroci ob naslednjem letu že nestrpno doma sprašujejo, kdaj spet gredo skupaj taborit v Kančevce.

Kaj je moška duhovnost?

To je nekaj, kar v vsesplošnih javnosti dandanes na žalost ni videti, da je navzoče. Čeprav so samo moški lahko posvečeni duhovniki, je vsa verska dejavnost videti, kot da je vera in duhovnost stvar žensk. Današnji svet (miselnost) je moške izrinil iz duhovnosti. To je verjetno del globalnega načrta, da se poruši družinsko življenje in da na svetu ostane samo še kaos, v katerem lahko zavladajo zlo.

Težko rečem, kaj je moška duhovnost. Vem, da smo v razmišljanju in dojemanju

vsega moške in žene različni. Se pa moramo zavedati, da ta različnost ni zaradi tega, da bi zdaj drug drugega prepričevali v svoj prav in bi v tem tekmovali. Različnost je taka, ker nas je Bog take ustvaril in on že ve, da smo oboji pravi in smo zato taki, da se dopolnjujemo. Vsekakor pa beremo Sveto pismo stare in nove zaveze vidimo, da so moške glavni nosilci in prinašalci (prenašalci) vere. Zato v družini, kjer bodo otroci videli, da je (tudi) oče veren, da verjame v Boga in daje vedeti, da je nad njim še nekdo (ne mislim tukaj nadrejenega v službi), ki je mogočnejši od njega, bodo precej bolj tudi sami postali Jezusovi sledilci.

Moški odmiki - moški blagoslov? Kaj to pomeni? Zakaj je pomembno, da se moški srečujejo in so postavljeni tudi pred določene izzive?

Dinamika v moških odmikih je precej drugačna, kot na kakšnih duhovnih vajah, kjer so v skupini moški in ženske. Na moških odmikih lahko precej bolj neobremenjeno podelimo svoja razmišljanja, kot pa če so zraven naše žene ali katerakoli druga ženska. Ko so prisotne ženske, se marsikateri moški tudi nezavedno preklopi v »džentlemenski način« in njegove reakcije, njegove besede so

čisto drugačne, kot da je samo v moški družbi. V čisto moški družbi to odpade in ostanemo samo možje in Gospod. Prav tako s tem drug drugega vzpodbujamo z zgledom in besedami k duhovnemu razmišljanju, molitvi ...

Jerica, kaj pa ti počneš, ko je Janez v družbi z moškimi?

Ob tem vprašanju sem se pri sebi tiho zasmejala, saj sem pomislila na to, kar mi je nekdo nekoč dejal, da sem takšna oseba, ki ji ni dolgčas sama biti s seboj. In res je tako, rada imam svojega moža, njegovo bližino in najine skupne trenutke. Sedaj sva v obdobju, ko otroci počasi zapuščajo gnezdo, 2 študenta in 2 dijaka, ki med tednom bivata v dijaškem domu. Ko so bili otroci še majhni, sem zapustila svoje delovno mesto, čeprav mi je bilo ponujeno za nedoločen čas. 10 let sem ustvarjala njihovo družinsko varno okolje, Janez je bil fizično takrat manj navzoč. Z njimi sem delala, poudarjam, z njimi sem počela dejansko vse, kar je možno na podeželju, nikoli pa nisem delala namesto njih. Tako da sem bila v njihovem otroškem obdobju jaz tista, ki je brisala njihove solze, se z njimi ukvarjala, jim ogromno brala in ustvarjala na različnih področjih. Prav tako sem bila tisti ‚zmaj‘, ki je postavljal meje, saj je mož bil dnevno odsoten. In domov je prihajal zelo utrujen. In takrat se je v meni tudi nabirala jeza nanj, saj so ga otroci videli samo zvečer na nekaj trenutkov.

Ne vem, kako bi bilo, če ne bi bila tesneje povezana z družinskimi člani primarne družine in nekaterimi družinskimi prijatelji, ki so bili v veliko pomoč. Ter seveda, že prej ‚zgrajen osebni odnos‘ do Boga.

Prav vključitev moža v podporne moške skupine je moža potem usmerilo k našim odnosom v družini in večjemu poudarku na zakonskem odnosu (zakonska skupine, duhovne vaje za zakonce in tudi družine).

Moj prosti čas je namenjen široki paleti literature ter izzivom geštalt pedagogike. In osebnim prijateljem. In majhnim vsakodnevni zadovoljstvom, ki so zelo različna. Ampak najbolj me verjetno opredeljuje to, da sem knjižni molj. In ko vstopiš v ta svet, ti ni nikoli dolgčas.

Kakšna je danes vloga očeta v družini?

Na žalost smo že sami ‚podedovali‘ napačno predstavo, zakaj je oče v družini. Res je, da je oče tudi odgovoren, da ima družina varno okolje, topel dom in da je materialno preskrbljena. Bi pa se moralo dodatno precej poudarjati, da je tudi oče duhovni steber v družini. Seveda je tudi mama en steber. Vendar nikjer ne piše, da je v vsaki hiši samo en steber. Na žalost pa je danes že tako daleč, da je že velik blagoslov za družino s tem, da sta oče in mama še vedno skupaj.

Kakšna je vloga matere?

Sama prihajam iz zelo matriarhalne družine, kjer so ženske skrbele za hišo, kmetijo, gospodarstvo. Glede na zgodovino rodbin, iz katerih izhajam, mi je sedaj jasno, da druge izbire sploh niso imele. Prvi dedek je umrl v 2. svetovni vojni, drugi dedek si je zelo pozno ustvaril družino, tako da je babica hitro ovdovela. Šele z odraščanjem sem prisluhnila našim skritim družinskim zgodbam, ki so jih tiho izgovarjale tete, mama... In s takšnim vzorcem sem nezavedno vstopila tudi v zakon. V bistvu sem morala dobresedno garati ‚na sebi‘, da sem začela spreminjati negativne vzorce, si ustvarjati drugačne življenjske smernice. In na tej poti sem spoznala geštalt pedagogiko, se pričela izobraževati in tudi živeti. Moj največji vzornik je ta Galilejec, Jezus, on je moja vez med presežnim in človeškim, da lahko na tej poti vztrajam, si dovolim biti krhka in ranljiva - in hkrati v tem spoznati tudi svojo moč.

In moja vloga ženske je ravno v tem, da sem ljubljena Božja hči. Z možem sva v 24 letih zakona imela tudi nekaj težjih preizkušenj, ki so pa naju zelo povezala. In vsekakor ne želim, da je moj mož ‚copatar‘, to je tako zelo nespoštljivo in neljubeče do njega in do najinega odnosa. Morda še to, na skupnih zakonskih duhovnih vajah vedno bolj spoznavava, kako dobro je, da sva skupaj in da ima vsak dan svojo težo.

Kje in v čem naj danes iščemo moč za življenje?

Zadnjič sem gledal po kupu knjig, ki smo jih že kupili in še ne prebrali, in mi je padel v oči naslov knjige prevedene v hrvaščino: „Zabranjeno kukanje“ - se pravi „Prepovedano jamranje«. Sicer še knjige nisem prebral, vendar mi je že ta naslov dal misliti. Ne jamramo, razmišljajmo pozitivno in optimistično. Marsikdaj nas preplavijo skrbi in velike težave. Vendar Bog nekako vedno poskrbi, da je na koncu prav. Materialno se v našem zahodnem svetu skoraj vsem dobro godi. Drugače je na duhovnem, moralnem, duševnem področju. Vendar tudi tukaj bi lahko z večjim zaupanjem v Božjo milost, usmiljenje in previdnost dosti lažje prebrodili stiske.

Kako naj danes mladi najdejo potrebno moč?

Ni druge, kot da se naučijo, da se je za vse treba nekako potruditi, potrpeti (počakati) in delovati z mislijo: jaz bom naredil po svojih najboljših močeh in zmožnostih, ti Bog, pa mi pri tem pomagaj. Ampak: kapo dol pred mladimi, ki osvojijo tako miselnost.

Kaj bi želela sporočiti bralcem Frančiškovega prijatelja?

Bog vas živi.

Pogovarjal se je br. Vlado Kolenko

Rane, ki jih je prizadejala Moč Ljubezni Asiškemu ubožcu

Včasih, ko se srečamo z nadnaravnimi znamenji, ki vključujejo obstoj določenega svetnika, lahko tvegamo, da jih razkrojimo in projeciramo iz časa in prostora. Če pa se poglobimo v življenjepis (daleč od nekakšne hagiografije, ki bi nas lahko zavedla na napačno pot), ugotovimo, da vsako čudovito znamenje v življenju Božje žene ali Božjega moža ni nikoli ločeno od eksistencialne izkušnje, ki jo ta živi. Tako je bilo za Frančiška Asiškega septembra 1224, ko je „v surovi skali med Tiberu in Arnom od Kristusa sprejel zadnji pečat, ki so ga njegovi udje nosili dve leti“. Tako Dante v Božanski komediji z nekaj natančnimi pesniškimi potezami opiše stigme, ki so se vtisnile na telo ubožca iz Assisija.

Ko se je Frančišek septembra 1224 povzpел na goro La Verna, je bil ranjen. Globoko ranjen. Sestavljanje Vodila je nekako razdrobilo njegovo srce: čutil je razdaljo med njim in velikim delom bratstva in zaznaval je, da mu pravilo ne pripada v celoti. Zato se je odločil, da bo naredil korak nazaj in zapustil vodenje Reda. Pravzaprav je bilo tako, kot da

bi čutil, da se je vse, kar je slutil v obdobju svojega spreobrnjenja in kar ga je vodilo k sprejemanju evangelija „sine glossa“, izkrivilo. „Kdo sem jaz? In kdo si Ti?“, je bilo vprašanje, ki ga je Frančišek vzel s seboj, ko se je povzpел na goro La Verna, ki mu jo je podaril plemeniti prijatelj. Tja se je umaknil, da bi ponovno intimno doživel Boga.

Dejansko je razumel, da se mora uglasti nazaj na frekvence ‘ne ljubljene Ljubezni’, preden bo lahko spet izkusil bratstvo. In prav v tem ozračju trpeče molitve je Frančišek prosil Kristusa, naj mu dovoli, da v svojem

telesu izkusi delček tistih stisk, ki jih je trpel za nas. In Jezus, ki prisluhne iskrenosti srca, je izpolnil Frančiškovo željo. V dneh okoli praznika povišanja Svetega križa je Asiški ubožec videl prikazen serafina, ki ga je „ranil“ z „močjo“ Ljubezni. Od Greccia do La Verne je torej Frančišek prešel od „gledanja z očmi telesa“ k „doživljanju v telesu“.

Ni naključje, da je Frančiškova družina iz Toskane za praznovanje 800 letnice stigem izbrala naslov „Iz ran novo življenje“. Želja je namreč razmisliti o tem, kako lahko za vsakega vernika rane, krhkost, notranja „beda“

LA VERNA 800

1224-2024 Osemsto let od stigem svetega Frančiška

in celo trpljenje postanejo vrzeli, skozi katere je mogoče uzreti nov začetek. Za Frančiška je bilo tako. Stopil je na La Verno in v srcu nosil tesnobno vprašanje: „Kdo sem jaz? Kdo si ti?“

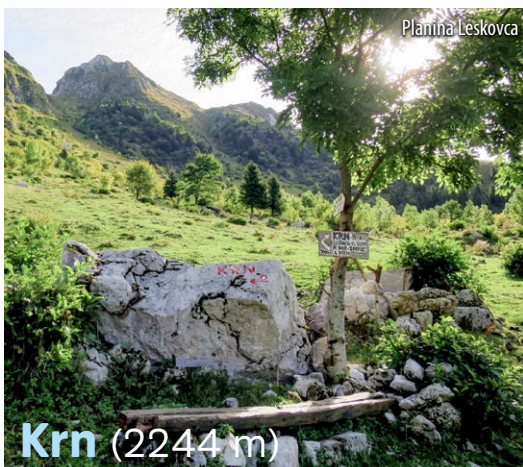
Sestopil je z odgovorom, ki je postal molitev: „Ti si lepota, ti si krotkost, ti si ponižnost, ti si potrpežljivost“. To so hvalnice Najvišjemu Bogu, molitev, ki vibrira z vso ljubeznijo Ljubimca, ki v globini kontemplira svojega Boga in Gospoda.

„Frančišek,“ - komentira fra Livio Crisci (provincialni minister manjših bratov v Toskani, ki imajo v varstvu svetišče La Verna) - „tako kot je

na božič leta 1223 želel predstaviti jaslice, da bi „z očmi telesa“ videl Božjo Ljubezen, utelešeno v Detetu, tako je septembra 1224 želel začutiti delček bolečine, ki jo je Kristus pretrpel na križu, da bi odrešil človeštvo. Od Betlehema do Kalvarije je pot, po kateri se pripravljamo na praznovanje po osmih stoletjih od prvih jaslic, po osmih stoletjih od tega čudovitega dogodka, ki je bil odtis stigem na telesu Ubožca iz Assisija.“

Vir: <https://www.avvenire.it/chiesa/pagine/da-800-anni-le-stimmate-di-francesco-medicina-pe>

br. Jožef Mezeg

Krn (2244 m)

S planine Kuhinja mimo Jezera v Lužnici in čez Batognico

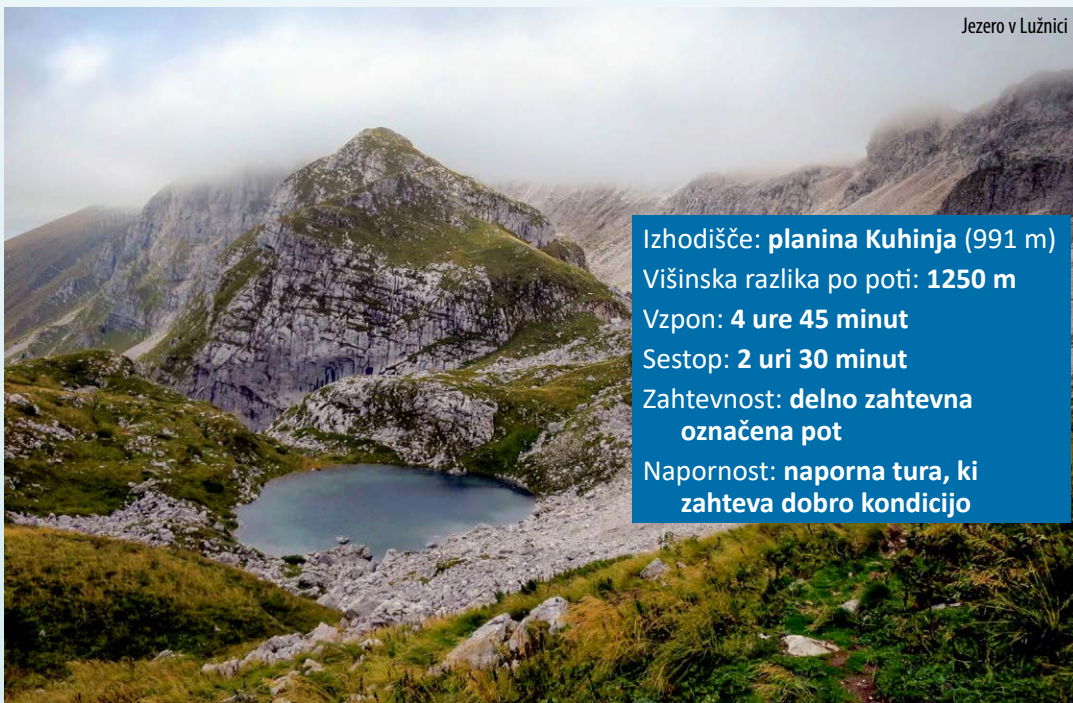
Krn je izjemno priljubljen med pohodniki. Čeprav vrh ni najvišji, pa je višinska razlika od Soče, nad katero se povzpenna, zelo velika: kar 2000 metrov. Proti zahodu se zato s Krna spuščajo strme skalne stene. Njegova druga posebnost pa je zelo specifična oblika vršnega dela, zato ga lahko vidimo in prepoznamo z mnogih slovenskih alpskih vrhov.

Pogled proti izhodušču - planini Kuhinja

Na vrh vodijo številne poti, mnogi pa se odpravijo zgolj v njegovo bližino – iz doline Lepene do Krnskega jezera, ki leži na nadmorski višini 1391 metrov in je s svojo čisto vodo priljubljena točka za počitek in osvežitev.

Naša pot na Krn pa ne bo šla mimo jezera, ampak bomo nanj imeli razgled šele z vrha. Izbrali bomo krožno pot, ki se začne in konča na južni strani gore – na Planini Kuhinja. Do tja pridemo s ceste Tolmin – Kobarid, kjer se odcepimo za vas Vrsno. Od pozne pomladi in do začetka jeseni se na planini Kuhinja pase živina, tu pa lahko kupite tudi domač planinski sir ter skuto.

Jezero v Lužnici

Izhodišče: **planina Kuhinja (991 m)**
 Višinska razlika po poti: **1250 m**
 Vzpon: **4 ure 45 minut**
 Sestop: **2 uri 30 minut**
 Zahtevnost: **delno zahtevna označena pot**
 Napornost: **naporna tura, ki zahteva dobro kondicijo**

Pogled z vrha Krna na Krnsko Jezero, v ozadju Triglav

Od Planine Kuhinja iščemo oznake proti planini Leskovci, kamor vodi široka in označena pot, ki nas najprej vodi skozi gozd in nato po travnatih pobočjih. Po slikoviti planini Leskovci se pot začne strmeje vzpenjati in začnejo se nam odpirati pogledi na dolino Soče, ki se vije med gorami, v vršnem delu pa se pot položi in kmalu prispemo do Jezera v Lužnici, se nam odpre prizor, ki je kot iz pravljice: jezero, obdano z gorami, se blešči v soncu, voda pa je kristalno čista in hladna. Tu se lahko za trenutek ustavite, se osvežite in uživate v spokojnosti narave. Okolica jezera je bogata z alpskimi rožami, ki cvetijo v živih barvah.

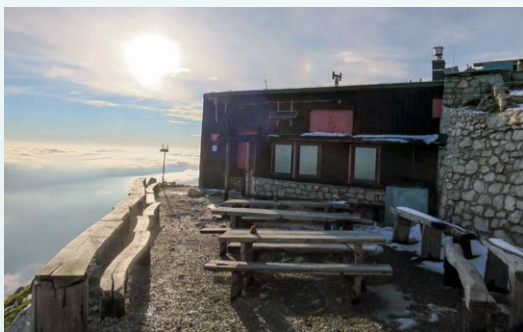
Pogled z vrha Krna na Batognico

Pot se nato nadaljuje proti Batognici (2164 m). Sprva gremo ob vznožju melišč, nato po travnatih pobočjih dosežemo sedelce Prag in nato greben Batognice, kjer se nam odpre lep razgled na vse strani.

Vrh Batognice

Na tem delu je največ ostankov Soške fronte: od granat, bodeče žice, topov in drugega orožja, do vklesanih stopnic za lažji dostop. Sestopite na sedlo med Batognico in Krnom in vrh Krna se kmalu zdi na dosegu. In res ni daleč do tja, kjer vas pričaka veličasten razgled, ki seže vse do Jadranskega morja na eni strani in globoko v srce Julijskih Alp na drugi, vidi se tudi Triglav, pod nami pa Krnsko jezero. Vrh je pogosto obiskan, a kljub temu lahko najdete svoj kotiček, kjer se lahko usedete in uživate v miru in lepoti narave.

Gomiščkovo zavetišče na Krnu

Slabih 50 višinskih metrov pod vrhom Krna je Gomiščkovo zavetišče, ki je prava gorska koča, običajno odprta od julija do septembra, in tam lahko tudi prespite. Odprtost preverite na strani PZS (Planinska zveza Slovenije).

Z vrha Krna vidimo tudi naše izhodišče: planino Kuhinja. Čeprav se nam zdi, da je zelo blizu, pa nas do nje čaka kar nekaj časa spuščanja po skalnatem in travnatem pobočju.

br. Matej Nastran

Duhovne vaje Frančiškove mladine iz Štepanje vasi

Frančiškova mladina se je od 12. do 14. aprila odpravila na duhovni vikend na Zaplani. Tema, ki je zaobjela naš duhovni vikend, je bila: Gorečnost za Kristusa.

Vikend smo začeli z zbiranjem na Zaplani. Tam smo imeli pred večerjo dovolj časa, da smo se v miru namestili in se med seboj pozdravili. Po večerji je sledil program spoznavanja, določanja v skupine, molitev večernic in prižig ognja, ki predstavlja našo gorečnost za Kristusa. Pri tem smo v paru čez večer stražili ta ogenj, da ni ugasnil, kot bi tudi morali paziti gorečnost naših src za Kristusa.

Sobotno jutro se je pričelo z molitvijo hvalnic in zajtrkom. Po zajtrku so sledile povezovalne igre, kateheza in pogovor v skupinah. Po delu v skupinah in sv. maši nas je že čakalo dobro kosilo in prosti čas. Po zasluženem počitku je sledila molitev rožnega venca Božjega usmiljenja in še drugi del kateheze.

Globoke kateheze, ki jih je pripravila sestra Emina, so nas vodile v premišljevanje in napolnile naše duše.

Res smo imeli priložnost zajemati iz večnega izvira Resnice. Med drugimi smo se ustavili ob besedah, ki nam jih Bog vsak dan ljubeče ponavlja: Ne boj se. Nikoli nisi sam. Nadvse ljubljen otrok Boga si. Dragocen si v Božjih očeh, izbran in spoštovan.

Ničesar v življenju ni, kar bi lahko ugasnilo Božjo ljubezen do nas. Vse, kar moramo storiti je, da mu dovolimo, da nas ima rad, mu zau-pamo, se mu predamo in živimo po njegovi besedi. Le tako, in po rednem molitvenem in zakramentalnem življenju, lahko Sveti Duh preoblikuje vsa področja naše notranjosti in naša srca po Jezusovem Srcu. Tako tudi zorimo v gorečnosti za Kristusa. Ko smo polni njegove goreče ljubezni, imamo vse.

Po večerji smo se odpravili v cerkev na adoracijo, kjer smo s petjem in molitvijo lahko izročili svoja srca in naše ljubljene v Jezusovo naročje.

Prostore doma, kjer smo bivali, smo po adoraciji ponovno napolnili s smehom, petjem, plesom ter se ob igranju družabnih iger še bolje zblížali kot skupnost.

V nedeljo se ponovno združili v molitvi hvalnic in se nato po zajtrku odpravili na krajsi

izlet do razglednega stolpa na Planini nad Vrhniko. Našo pot do tja je napolnila molitev

rožnega venca in topli pogovori. Duhovne vaje smo zaključili z sv. mašo in kosilom.

Gracija Čepič

Obljube FRAME

Ponedeljek, 6. maj, je bil za FRAMO prav zares radosten dan. To je bil namreč dan obljub.

Srečanje se je začelo z veselim zbiranjem, smehom in veseljem, da je spet ponedeljek in posledično srečanje frame. Zbrali smo se pri sestrah FMM na Mirju in se skupaj odpravili v kapelo, k sveti maši, ki jo je obhajal br. Luka. Med pridigo nas je spodbudil, naj razmišljamo, kaj je v življenju res pomembno in kaj zares šteje. Potem pa so sledile slovesne obljube, ki so bile del svete maše, kar jim je dalo še dodatno težo. Res je bilo lepo videti, da se nas je kar 11 framašev odločilo obljubiti da bomo to leto svoje življenje posvetili Kristusu, živeli po evangeliju v bratstvu Franciškove mladine ter se trudil delati dobro. Obljubili smo z zavedanjem, da je izpolnjevanje obljube velikokrat težko, a se je vredno potruditi, saj tako delamo boljši svet in prinašamo Jezusa v življenja ljudi. Seveda pa nam pri tem velikodušno pomaga tudi Bog, saj smo sami prešibki. Sveto mašo smo zaključili z veliko hvaležnostjo, iskreno prepevajoč Hvala ti o moj Gospod.

Sledilo je praznovanje ob slastnih dobrotah, ki smo jih pripravili za ta slovesen dan, smeha pa ni manjkalo tudi ob povezovalni igri, s katero smo sklenili naše srečanje.

Ana Kušar

Biti frančiškan je nekaj lepega

Z družino smo nekoč pod vodstvom bratov kapucinov romali v Assisi. Čeprav tega romanja ni več v mojem spominu, pa nas od takrat naprej spremlja revija Frančiškov prijatelj, ki ima sedaj stalno mesto v domači čitalnici. V družini, ki ju poleg krasnih staršev sestavljamo še štirje otroci, nisem nikoli veljal za knjižnega molja razen, če so v igri slike. Zato je moja najljubša rubrika v tej reviji na predzadnji strani.

Bil sem naprošen, da bi predstavil svojo odločitev za redovno življenje. Priznam, da o tem ne rad govorim, saj menim, da moja odločitev ni prav nič spektakularna. Z bratom sva v domači frančiškanski župniji na Viču začela ministrirati. Že kot malega fanta me je

privabil zgled patrov. Pritegnila me je mladostna razigranost mladih kaplanov, ki so z nami igrali nogomet in košarko, po drugi strani pa sem občudoval starejše patre pri katerih sem opazil, da so srečni v svojem poklicu. Sedaj pa občudujem tudi njihovo potrpežljivost, saj smo bili ministranti takrat kar precej živahni, če ne še kaj hujšega... Od njih sem se nalezal tudi ljubezni do svete maše in svete evharistije. Čeprav se tega nisem zavedal, mi je prav Jezus v svetem zakramentu dajal moč, da v viharjih mladostnih letih nisem preveč zataval.

Kot najstnik nisem več razmišljal, če me Bog kliče. Mislim sem si (še vedno sem enakega mnenja), da je mnogo boljših kandidatov za posvečeno življenje kakor pa sem jaz. Na sredini srednje šole pa se je pojavil COVID. Začel sem se spraševati o smislu življenja in prišel do ugotovitve, da je življenje smiselno samo, če ga uravnam z Božjo voljo. V hipu se postavi novo vprašanje, kaj pravzaprav hoče Bog. Nato sem sam pri sebi sprejel odločitev, da bom redovnik. Tu je pa nastala težava. Čeprav sem iz frančiškanske župnije ni samoumevno, da sem se odločil zanje, saj so me zanimali tudi drugi redovi. Kdaj pa kdaj sem tudi cele popoldneve »zapravil«, da sem po YouTubeu gledal posnetke menihov in po internetu prebiral spletne strani vseh samostanov in vseh skupnosti na katere sem naletel. Pripravljen

sem bil iti tudi v tujino, pa me je misel na Slovenijo od tega odvrnila. Bog me je postavil v Slovenijo zato, ker očitno hoče, da bi prav v Sloveniji popravil njegovo Cerkev.

Na koncu srednje šole sem se odločil, da bom prosil brate frančiškane, če me sprejmejo medse. Frančiškanska karizma se mi je zdela tako široka, da sem se v njej našel. Po drugi strani pa je ta karizma čisto preprosta, živeti evangelij.

Frančiškanska formacija poteka v treh stopnjah. Prvo je postulatura, potem leto noviciata in nato klerikat. Na začetku noviciata, 26. 8. 2022, sem oblekel sveto obleko, habit. Od takrat naprej me spremlja misel, koliko svetnikov je nosilo to obleko, ki sama po sebi ni sveta ampak jo je potrebno posvetiti s svojim življenjem.

Trenutno sem klerik v prvem letu po noviciatu. To pomeni, da poleg študija teologije pomagam v župniji na Tromostovju.

Verjamem, da to berejo tudi mladi fantje, ki se sprašujejo o svojem poklicu. Lahko povem samo to: biti frančiškan je nekaj lepega.

br. Andraž Gorenc

Zaobljube Frančiškovih otrok

Po koncu maše ob zaključku veroučnega leta v Vipavskem Križu, za katero so značilni sonce, kitara in otroško petje, smo se s skupino Frančiškovih otrok zbrali v cerkvi. Dan pred tem smo na srečanju sestavili besedilo zaobljube in naredili plakat z odtisi rok, ki smo ga prinesli s sabo.

Pri obredu je br. Miro najprej blagoslovil taučke, ki so jih otroci prejeli kot simbol in spomin na zaobljube, zatem pa še nas. Sledilo je branje zaobljube štirih otrok in treh animatorok, zatem pa smo animatorke otrokom podelile križke. Po zaobljubah smo se pridružili sošolcem pri lizanju sladoleda.

Animatorke smo zelo zadovoljne, da smo se letos redno srečevali in se imeli lepo. Strinjamo se, da smo za otroke vsako soboto pripravile program, skozi katerega smo skupaj z njimi rasle, se učile novih stvari in gradile dobre odnose v skupini.

Martina Brataševc

Ministrantski izlet

Tudi letos je prišel dan, ko smo se z ministranti iz Slovenije dobili skupaj in odšli na izlet. Na pot smo se odpravili v soboto, 8. junija ob 7.30. Pot smo začeli z dvema kombijema in se odpravili proti Velenju. Pri muzeju Premogovništva Slovenije smo se dobili z ostalimi ministranti, ki so bili iz Škofje Loke, Ljubljane in Celja.

Ker smo že bili malo čez dogovorjeno uro, smo pohiteli v muzej, ki pa ni čisto takšen, kot so drugi muzeji. Prav vsi smo dobili čelade in suknje, v žep pa tudi malico. Kaj se v muzeju lahko tudi je mali-

co? Oja, še marsikaj drugega. Gremo lepo po vrsti. Najprej smo se razdelili v dve skupini, saj nas je bilo skupaj kar 45. Nato smo se z zanimivim dvigalom, ki ni ravno čisto nove izdelave, spustili globoko dol v rudnik. Najprej smo si pogledali kratek film o rudniku in šli naprej. Pričakalo nas je presenečenje. V majhni kapelici sv. Barbare, ki je bila na poti, smo imeli mašo. Prav ste prebrali. Čisto pravo sv. mašo, s čeladami na glavah. No, čelade so sneli samo duhovniki. Kakšnih oblazinjenih stolov ali sedežev ni bilo, saj smo kar vseskozi stali. Pot smo nadaljevali po rudniku in kaj kmalu smo prispeli tudi v jedilnico. Spet ste prav prebrali. Sedli smo za mize in iz žepa potegnili našo malico ter se slastno pogostili (kruh, kranjska klobasa in gorčica. Pa seveda tudi sok. Medtem ko smo jedli smo izvedeli, da rudnik še vedno obratuje, samo na drugem koncu in pridela veliko premoga. Ne vedo pa, kdaj ga bodo čisto ustavili. Zeleni prehod in te stvari... Kar je ostalo od malice, smo pospravili nazaj v žepe in nadaljevali pot, do kraja, kjer so nam predstavili dve največji nesreči, ki sta se zgodili v rudniku. Tudi nam so se tla pod nogami začela tresti. Še film in kakšna vprašanja in predstavitev strojev, pa smo že bili pri kraju. Na koncu nas je čakala še kratka vožnja z vlakcem (manj modernim kot je v Postojnski jami) in vožnja z dvigalom navzgor.

Ko je ven prišla še druga skupina, smo nekateri nesli vreče s hrano in se odpravili proti velenjski plaži, na jezero, ki je nastalo nad rudnikom. V naši bližini je bilo tudi druženje tistih, ki se ponašajo s

starimi ameriškimi avtomobili. Čeprav ni bilo zelo vroče, so nekateri bili kar korajžni in hitro poskakali v vodo. Spet drugi so igrali kakšne karte, odšli na sladoled, jedli in se pogovarjali. Kopanje je nekatere utrudilo, saj za poletno plavanje in skakanje v vodo še niso čisto pripravljene. Vedeli smo, da nas čaka še popoldanski del izleta, ki je bil v jami Pekel. Pred njo je bilo malo preganjanja sem in tja, ravno prav, da je eden padel v vodo (že prej smo tudi zlomili ograjo). Ni bilo hujših posledic, saj so naše roke, noge in glava precej trde. Vodič nas je popeljal v jamo. Kar glasno je moral govoriti, saj je šumela tudi voda in tudi mi bi vsi radi kaj govorili. Nekako mu je le uspelo, da smo se malo umirili in se začeli pomikati po jami. Prišli smo do spominske plošče, ki spominja na plezalca, ki se je pri raziskovanju jame smrtno ponesrečil. Na poti smo tudi izkusili, kaj pomeni popolna tema, takšna, da pred seboj res ne vidiš ničesar, saj je vodič za trenutek ugasnil luči. Na koncu jame nas je počakal še slap in potem kar precej stopnic, saj je izhod iz jame na vrhu. Iz prijetnega hlada smo spet prišli v veliko soparo. Pred vhodom v jamo smo se spet zbrali skupaj, imeli kratko refleksijo in foto termin.

Poslovali smo se drug od drugega, pa ne za dolgo, saj se bomo starejši ministranti že avgusta videli na naših skupnih počitnicah. Kje? Tam, kot lani.

Bogu hvala za tako lep dan in za veselje, ki ga ob tem doživljamo.

Jan Brataševc

V mesecu maju smo brali Šmarnična berila, ki nas spodbujajo h poglobljenemu odnosu z Bogom po Mariji. Letos jih je več na razpolago. V Vipavskem Križu smo izbrali Šmarnice o Božji služabnici Cvetani Prijol z naslovom

CVETANA PRIOL
NA POTI SVETOSTI

Naj ti bom nežni rdeči cvet. Izbira besedil je spodbuda k naši *Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice.* Močno nas nagovarja Cvetanino življenje povezano z molitvijo.

Cvetana Prijol je bila rojena 19. februarja 1922 v Mariboru, umrla pa 11.

avgusta 1973; prav tako v Mariboru. Bila je žena globoke in trdne praktične vere. Bila je zelo požrtvovalna, veliko se je darovala za druge. Središče njenega življenja je bila evharistija, sveto mašo je zelo močno doživljala, brez obhajila pa ni mogla živeti. Zelo je častila tudi Marijo.

Tukaj je za spodbudo zapisanih nekaj njenih misli, kako se je pogovarjala z Jezusom, z

njim čutila. Bila mu je čisto blizu in on je bil v njenem srcu živo navzoč. Zapisala je:

Pozna, temna noč. Tiho tako, da slišiš zveneti svoje srce. Glej me, ti Nevidni, povsod pričujoči, ti Moč najgloblja in Luč skrivnostna.

Ti neizmerno oddaljeni in neizrečeno blizu, ki te sluti naše srce. Glej me, Ti, po katerem vpije vse moje bistvo in Te išče v prostranstvu, Ti, ki oživiljaš vsako postajo mojega bitja.

Glej me, Ti, ki imaš Tisoče osončij za svoje podnožje in tisoče drobnih človeških src za svoje bivališče.

Glej me, Ti, ki si moja edina opojna sreča in moje trpljenje brezdhanje.

Tu ležim že šest mesecev, iztrgana iz življenja. Moje življenje je postalo tema.

Toda Ti si postal veličastna luč v tej temi.

Ti prižigaš v meni tisoč zvezd vsak dan, zvezd, ki žarijo za Tebe in le za Te.

Ti si me ugrabil časti in svetu, da si me priklenil samo nase.

Ti si me pribil na križ mojih želja, da si mi podaril popolno svobodo.

Ti sam si postal moja beseda tolažbe trpečim, kadar sem sama brez tolažbe.

Ti sam si postal moj smehljaj otrokom, kadar mi je duša polna joka.

Ti sam si postal moč in mir utrujenim, kadar sem sama brez moči.

Ti daješ po meni, ker ničesar nimam.

Ti daješ, ker hočeš, da se zavem, da je vse tvoje. Dajem Ti torej svoje življenje, ki ničesar ne vsebuje. Dajem Ti svojo sedanost.

Naj Ti bom nežni rdeči cvet, katerega boš vpletel v venec cvetja, ki ga pletejo vsi trpeči bratje in sestre.

Dajem Ti svojo preteklost.

Naj Ti bo tiha pesem, ki se bo zlila v slavospev, ki ga pojo vsi Tvoji otroci.

Dajem Ti svojo prihodnost.

Naj Ti bo majhna luč, ki bo gorela ob kresovih, ki so jih prižgala človeška srca.

Tebi, čudoviti Bog.

Tebi, skrivnostna Ljubezen.

Ta molitev lepo kaže, v kakšni duhovni kondiciji je bila Cvetana na bolniški postelji. Da, ti sedmi meseci so bili zanjo dolge duhovne vaje z Jezusom na križu. Ljubila ga je v bolečini, ki ji je razjedala telo. Ljubila ga je v bolnih sotrpinkah, ki so ležale na sosednjih posteljah, v sosednjih sobah. Ves oddelek je bil njeno misijonsko polje. Sejala je seme ljubezni ter pomagala drugim sprejemati in nositi križ.

In še eno njeno globoko molitveno povezanost z Bogom, ki mene osebno zelo nagovarja. To se je dogajalo v tovarni tankov:

Bilo je oktobrsko jutro 1944. V Kapfenbergu se je usipalo na tisoče delavcev skozi glavni vhod v tovarno. Reke ljudi so se valile k posameznim halam, ki so jih požirale. Bili so ljudje najrazličnejših jezikov in dežel: od malih Sibircev, rumenopoltih vojakov s kitajske meje pa do Sicilijancev in kmetov s Pirenejev. Vse, vse je moralo služiti nemškemu kolesu. Vojni ujetniki z vseh koncev sveta so hodili postrojeni v čete. Trudno so vlekli po mokrih tleh noge, ovite v cunje. Morda bi obležali sredi ceste, če ne bi za njimi korakal vojak z nasajenim bajonetom. Tako so korakali kot mrtvi stroji.

V hali številka 21 so gremeli stroji. Bučanje, piski, udarci, kot da streljajo strojnice. Tuljenje ti je v valovih udarjalo na ušesa, da ti je kak hip skoraj vzelo zavest. Mračna je bila dolga delavnica, ki ji nisi videl konca, ker je bila zavita v črno meglo iz železovih drobcev, ki so se zajedali v kožo na obrazu in rokah in težko legali na pljuča. Stotine rok se je sklanjalo nad železom in stroji. Človek je postal njihov suženj. Suženj prve jeklene plošče, ki je ležala na dolgi plinski peči s tisoč plameni, suženj, ko je zvaril še drugo in tretjo in deseto, dokler ni zrasel pred njim siv in pošasten tank, ki bo nosil smrt.

Čeprav je bilo prisilno delo nekaj zelo utrujajočega in je ubijalo duha v človeku, je Cvetana tudi v težkih okoliščinah našla iskren stik z Jezusom. Nosila ga je v srcu in mislih. Njeno delo je postajalo lažje, ker je delala z njim.

Delala je od šestih zjutraj do šestih zvečer v nemogočih delovnih razmerah. Telesa ujetnikov so garala v slapovih isker, ki so se sipale, ko so varili jeklene plošče in sestavljali tanke. Vse je bilo potopljeno v železno meglo in strašen smrad plina je pronical iz vseh cevi. V tako nemogočih razmerah je srečala Kristusa. Svoje mistično doživetje je opisala z besedami:

Bil je mlad Francoz. Delal je nedaleč od mene. Pravzaprav povprečen človek. Ničesar ne bi videl posebnega na tem delavcu. Delavec pač kot petnajst tisoč drugih, ki delajo v tej tovarni. Bil je bledega obraza kot vsi drugi. Shujšan in upadel od lakote kot drugi. Umazan in črn od prahu kot drugi. Govoril ni, kot niso govorili drugi. In vendar me je že takoj prvič, ko sem ga zagledala, tako silno pretreslo do vseh globin duše. Strmela sem vanj. Njegov blede obraz je bil oblit od neke notranje luči. Bil je tako potopljen sam vase, da se je zdelo, da nič ne ve in nič ne vidi okrog sebe. Razkoračeno je stal na tanku in roke so krčevito in z največjim naporom držale velik električni aparat, ki ga je premetaval sem ter tja. Toda njegove krčevito nabrekle roke niso delale. Molile so. Molil je njegov obraz, ki je sijal v svetlobi luči in bil zamaknjen. Molila je

vsaj njegova postava, ki je lovila ravnotežje na tanku. Ni bilo mogoče pogledati tega mladega človeka, ne da bi v njem začutil vsaj silo in z največjim prepričanjem duše, da ne dela on; da dela v njem Kristus; da je ta človek — drugi Kristus.

Splezala sem na svoj tank, kjer sem risala z železno ostjo črte med vijaki in preračunavala njih oddaljenost. Tudi moje roke, ki so risale, so postale ena sama molitev, ki se je združevala z molitvijo Kristusa — delavca na nasprotni strani.

Vrgli so Kristusa iz javnega življenja. Mislili so, da so ga ubili in njegov križ zbrisali s sveta. A on živi. Preselil se je v tovarne. Ni sam. Dela na tisoč mestih in pri tisoč strojih v ljudeh, ki so njegovi.

Ta njen zapis nam govori, kako globoko je gledala. Gledala je s srcem. V trpinah, ki so garali in trpeli tako kot ona, je videla trpečega Kristusa. Videla je, kako Kristus moli v njih. In to jo je vodilo k molitvi, da je tudi ona molila. Lahko bi rekli, da je molila v peklu trpljenja, ponižanja in razčlovečenja. Tam, kjer so drugi videli sovraštvo in gojili mržnjo, je ona srečala Jezusa, ki jo je vabil k molitvi. Na stroje, ki so bili pripravljene za ubijanje, je izlivala Božjo ljubezen.

br. Placid Prša

Se želite pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice? Preprosto. Pišite na sedež province: **Slovenska kapucinska provinca**, Mekinčeva 3, 1000 Ljubljana; na elektronski naslov: **kapucini.provencialat@rkc.si** ali pa na spletni strani: **www.kapucini.si/poslanstvo/molitvena-naveza-za-dobre-druzine-in-duhovne-poklice/** najdete obrazec za vpis in ga izpolnite.

»V Gospodu je moja moč ...« (taizejski spev)

Iz povezanosti z Njim črpamo voditelji Delavnic molitve in življenja moč, da gremo in ponujamo to služenje v mnogih krajih. Včasih smo zavrtnjeni, a gremo naprej, drugam. V močnih časih se vsak dan srečujemo v tišini svojih src z Bogom, ki je naš Aba, ljubljeni in ljubeči Očka. Le On vse spreminja v moč in daje pogum in voljo. S svojimi lastnimi močmi tega poslanstva ne bi mogli opravljati.

»Ostani z menoj in tvoja navzočnost mi bo pokazala pravi način mojega dela. Naučil se bom, Gospod, tvojega načina delovanja: ne razpravljati, ampak z veseljem oznanjati, preprosto pripovedovati zgodbe tvojega življenja in tvoje ljubezni do vseh nas. Samo z blagoslovom tvoje moči, ki me varuje, bom

lahko z mirom in ljubeznijo posređoval, kar si me ti naučil, Gospod. Vem pa, da je za vsemi dogodki Očetova volja, ki se bo – neodvisno od vsega, kar se dogaja – uresničila. Naj se zgodi Tvoja volja.«

Pater Ignacio Larrañaga je rekel: »Nihče nima pravice govoriti o Bogu, če prej ni govoril z Bogom.« To je temelj vsakega oznanjevalca: živeti močni čas z Njim, ki vem, da me ljubi.

»Gospod, moj Bog, k tebi sem klical po pomoč.« (Ps 30,3)

Tudi danes velja, kar sem napisala pred sedemnajstimi leti kot odmev na eni izmed delavnic. O Bog, tebi, ki si ljubezen in si vse dobro, tebi mnogi očitajo, da dopuščáš vojne, da nas kaznuješ z nesrečami in z vsem hudim, ki se dogaja. Tebi, ki si ljubezen, ki človeka neprenehoma čakaš z razprostrtimi rokami in ga vabiš k sebi v svoj mir. V neizrekljivem spoštovanju mu puščáš svobodo, da se lahko sam odloča. V svojem samoljubju se človek odloča za hudo, za prepire in vojne. A ti ostajaš spoštljiv do vsakega tvojega otroka, pa čeprav je zgrešil pot in ne išče pomoči v tebi, ampak verjame v moč svojega Jaza (ega), ki ga sili, da uporabi nasilje. In ti ne nehaš verjeti vanj in zmožnost njegove odločitve za dobro. Še več. Neprenehoma nas prosiš: »Ostanite v meni. Ostanite v moji ljubezni. Ljubite drug drugega.« (Jn 15)

In kje najti moč, ko prideta starost in bolezn? Zlo bolezn ni biološko propadanje telesa, temveč razumsko upiranje. Hujša je tesnoba kakor bolezn in boljši je mir kakor zdravje. Bolezn preneha biti bolezn v trenutku, ko jo sprejemem, in v vsakodnevni povezanosti z Njim, ki me ljubi in mi daje moč.

»Mir potrebujem, Gospod, tisti mir, ki ga moreš dati le ti. Daj mi mir, ki je tolažba, mir, ki je sad zaupne izročitve. Potem bom izročil svoje zdravje v roke zdravnikov, sam pa bom

storil vse, da se mi bo povrnilo. Vse drugo izročam tebi. S tem trenutkom puščam vesla iz rok, čoln prepuščam Božjim tokovom. Pelji me Gospod, kamor hočeš. Daj mi zdravje in dolgo življenje, vendar naj bo, kakor hočeš ti. Napolni me s svojo vedrino. To mi zadostuje. Amen.«

Ko sem živela puščavo doma, na postelji zaradi bolezni, sem molila z vzkliki izročanja v Njegov objem, kar mi je dalo velik občutek miru in v tem miru sem tudi večkrat zadremala. Nato sem nadaljevala s ponavljanjem stavkov, ki jih znam na pamet iz Ps 27 in Ps 16: »Gospod je moja luč in moja rešitev, koga bi se moral bati? Gospod je trdnjava mojega življenja, pred kom bi moral trepetati? Ti si moj Gospod, moja sreča in moja moč, ničesar ni nad tabo. Zato se moje srce veseli, moja duša se raduje. Zakaj moje duše ne boš prepustil podzemlju. Tudi moje meso bo varno prebivalo, svojemu zvestemu ne boš dal videti trohnobe.«

V bolnišnici pa, ko nisem obdržala niti požirka vode in ko sem lahko samo ležala, tedaj nisem zmoгла izgovarjati naučenih molitev, tudi ne vzklikov ali kratkih vzdihov,

a sem kljub temu ostala vedra in občutila globok mir v Njegovi navzočnosti. Hvaležna sem Bogu, da me je popeljal na pot DMŽ tudi zaradi mene same. Vem, da je tako doživljanje posledica vedno vnovičnega odhajanja v osebno molitev, v samoto z Njim, ki mi daje moč. Šele zadnji dan sem odprla Srečanje, ki ga vedno kamorkoli grem, vzamem s seboj. Pri molitvi Bog vere so me prevzele že prve besede: »Ti, ki nimaš imena in si neotipljiv kakor senca in trden kot skala. Nikoli te ne bomo dojeli s čutnim izkustvom, nikoli te ne bomo osvojili z razumom, ker si Bog vere ... Tisti, ki te razumemo na kolenih, v veri, v predanosti. Bog vere si.«

Naj zaključim z besedami p. Ignacia, ustanovitelja DMŽ: »V vaših rokah je moč: če boste ločevati tisto, kar je mogoče spremeniti, od tistega, česar se ne da spremeniti. Za stvari, ki jih lahko spremenite, se je treba boriti, da bi jih spremenili, drugo pa molče odložite v Očetove roke in dosegli boste mir. Dovolj je trpljenja!

Vedeti, da je naš pogled omejen, Bog pa vidi onkraj dogodkov. Temeljna resničnost je Oče sam, ki vse vodi z močno in ljubečo roko.

V tvoje roke se izročam. Ti veš, kaj je zame najbolje, čeprav jaz tega ne vem. Hvala, ljubeči Očka.

Magda Sever

brat
francišek
https://www.franciskani.si/?page_id=383

Velikonočni čas se je prevesil že v drugi del, pred nami so prošnji dnevi in Gospodov vnebohod, drugi četrtek po Binkoštih pa še praznik Svetega Rešnjega telesa in krvi s telovsko procesijo. Tako prošnji dnevi (s procesijami), kot telovska procesija vsebujejo tudi prošnje za varstvo in blagoslov polj, sadovnjakov in vinogradov pred vremenskimi nepravilnostmi. Žal se mačehovski odnos nas ljudi do našega planeta kaže tudi v vremenskih ekstremih. Tudi to je ena od Kristusovih in Frančiškovich ran – odnos do planeta.

Frančiškova duhovnost nam prinaša razmišljanje p. Tadeja Strehovca OFM o ranah na planetu.

V Naši evangelizaciji najdemo razmišljanje o Frančišku in Mariji, ki ga je pripravila s. Martina Štemberger ŠSSFKK.

Poglejte in preberite, kaj se je dogajalo na študijskem dnevu, ki je tokrat potekal po Ptuj, in na srečanju svetov, ki je potekalo v Mariboru, v Šiški in na Kostanjevici.

Pokukajte v dogajanje po naših družinah doma in po svetu. Morda na kratko zapišete in pošljete tudi kakšen utrinek s svojega srečanja krajevnega bratstva.

Nova Žetev prinaša kar nekaj gradiva za razmišljanje, prav tako reviji Frančiškov prijatelj in Med nami.

Rubrika Pravičnost in mir odstira delovanje Mednarodne komisije za zaščito mladoletnih in ranljivih odraslih.

Svetodeželska rubrika vabi na različna romanja v Izrael, Grčijo in Turčijo.

Prihajajoči tedni bodo kot nalašč za nabi-ranje kopriv. In kaj narediti z njimi? Poglejte v Pozabljene spretnosti!

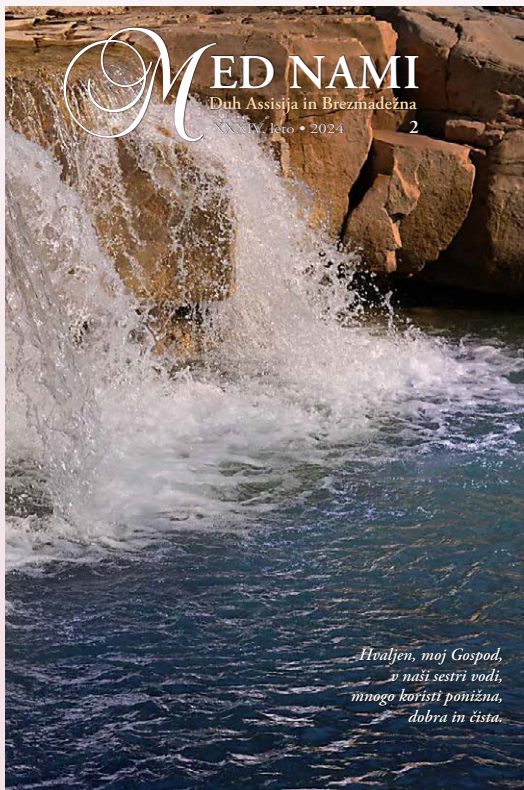
Vsem želim prijetno branje revije Brat Francišek!

br. Janez Papa

MED NAMI
Duh Assisija in Brezmadežna
<http://minoriti.rkc.si/ponudba/revija-med-nami>

Letošnja druga številka revije Med nami nas osveži s prizorom vode, ki se belo peneča

izliva v slap. Predstavlja simbol čistosti, o kateri razmišljajo avtorji nekaterih prispevkov. Avtorica uvoda razmišlja o čistosti v besedah, mislih in dejanjih. P. Martin Kmetec razvije razmislek o zaobljubi čistosti kot posebni milosti za tiste, ki so dojeli Kristusovo ljubezen in nanjo odgovorili. P. Igor Salmič nadaljuje predstavitev vtisnjenja ran sv. Frančišku, tokrat skozi besede sv. Bonaventura, ki letos »praznuje« 750-letnico odhoda v nebesa. Papež Frančišek nas prepriča, da sta za očičeno srce potrebni osvoboditev in odpoved. V Svetopisemskih ikonah pa nas razveseli trditev, da nas očistijo besede, ki nam jih je povedal Jezus. Tako je sam zatrdil svojim učencem in o tem razmišlja Matjaž Celarc v svojem prispevku. Sestre klarise nas spodbujajo, naj vzljubimo to vzvišeno krepost in ne navezujemo src na nič zemeljskega.

Pogovor plete spomine na začetke romanj v Assisi, letos je namreč 40 let od prvega romana, ki se ga spominjajo udeleženci, predvsem organizator p. Martin Kmetec, danes nadškof v Izmirju v Turčiji, in dve udeleženki. Zanimiva refleksija in primerjava, kako je bilo takrat in kako romamo danes, obenem pa spodbuda k iskanju novih poti in sprejemanju novih izzivov.

V rubriki Brezmadežna lahko najdemo skriti biser, ki je nemalokrat pozabljen, lahko pa pomaga, če z vero sprejmemo, kar ponuja naša nebeška Mati. Tudi v Biserih molitve odseva čistost.

V naslednji rubriki lahko preberemo, kako je bilo na študijskem dnevu, ki ga je organizirala Frančiškova konferenca na Ptuj in o tem, kake vezi se pletejo med Frančiškovi in Sloveniji in na Hrvaškem. Tudi bratje minoriti se povezujejo čez mejo, letos so se srečali v Olimju. P. Miha Majetič, ki deluje kot misijonar v Kazahstanu, je praznoval srebrni jubilej mašništva. Ne pozabite poiskati tiste strani, na kateri boste izvedeli vse o tem, kako lahko ena majhna ribica nahrani vse otroke, ki so bili na Malem Assisiju v Piranu. Tudi odrasli udeleženci so povedali marsikaj zanimivega.

Otroci, rešite uganko, ki vas sprašuje, kaj je alba. Kdo ve?

Sledijo reportaže z opazovanja sončnega mrka v Kanadi, romanja v Južno Italija in potovanja na Kitajsko.

Ko boste rešili oba sudokuja, nikar ne plezajte na drevesa, da ne padete ... kam, poglejte sami.

Lep začetek počitnic in veliko veselja vam želimo!

Doroteja Emeršič

Nova kapucinska misijonarska navzočnost v Bangladešu

Od 17. marca smo bratje navzoči tudi v Bangladešu. V severnem delu države Dinajpur sta dva indijska brata Pauly Madasery in Lenin Chakramakkil prevzela skrb za župnijo Khalisha, ki ima 18 podružnic s številnimi pastoralnimi problemi in potrebami. V župniji je približno 350 družin iz različnih plemen. Obenem bosta duhovno skrbela tudi za dva samostana klaris. Naj Bog obilno blagoslovlja njuno delo.

Uradni logotip generalnega kapitlja 2024

Vodstvo našega Reda je izmed več kot 30 predlogov bratov, ki so sodelovali na natečaju, izbralo logotip 86. generalnega kapitlja našega Reda. (Generalni kapitelj pomeni po »društveno« občni zbor našega celotnega Reda.) Vodilo za izdelavo logotipa je bilo geslo letošnjega kapitlja: »Dominus dedit mihi fratres ... ut irent in mundum (Gospod mi je dal brate ... da grem v svet).« Slogan se v prvem delu nanaša na dar bratstva, ki ga je Frančišek predstavil v svoji Oporoki, v drugem delu pa odhod v svet, da bi evangeliziral, pri čemer je pozoren na način, kako gremo v svet, opisan v Vodilu. Moto prepleta ta besedila, ne da bi

navajal neposreden in popoln citat. Avtor izbranega logotipa, br. Nithin Leo iz province sv. Frančiška, Kerala v Indiji, je pojasnil: »Kristus je luč sveta, kot jo simbolizira njegov svetniški sij okrog glave, v rumeni barvi, barvi sonca. Sveti Frančišek, drugi Kristus, je osvetljen s Kristusovo božansko lučjo, ki jo predstavlja njegov svetniški sij bele barve, kakor luna, ki odseva svetlobo sonca. Bratje, ki plujejo v čolnu, simbolizirajo izpolnitev poslanstva, ki jim je bilo zapušeno, kakor je spodbudil sveti Frančišek. Različne barve bratov predstavljajo sodelovanje v poslanstvu. Trije beli valovi simbolizirajo evangeljske zaobljube, ki so značilne za naše poslanstvo v kapucinski karizmi. Krog kot celota simbolizira celoto sveta. Zeleni krog predstavlja zemljo, vir upanja, ki se razteza na vse regije. To upanje prežema tudi polpuščavo (rumeni krog) in puščavo (rjavi krog), ki simbolizirata izzive in žalost življenja ter ju prežema z upanjem in smislom. Tau in upodobitev trpečega Kristusa sta vizualna upodobitev Jezusovega povabila: »Če hoče kdo iti za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj«. (Mt16, 24). Simbolizirata pot učenca in vodstvo, ki nam ga je dal Kristus, ko hodimo po tej poti«.

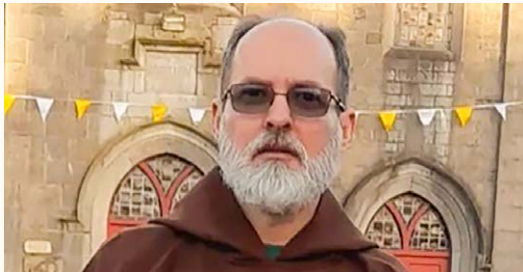
Kapucini v Ameriki praznujejo vseameriško srečanje

Od 4. – 11. februarja se je v Bogoti v Kolumbiji odvijalo drugo kapucinsko panameriško srečanje. Udeležilo se ga je okoli šestdeset bratov iz vse Amerike, kjer so razpravljali o trenutnem stanju glede poslanstva, usposabljanja, krajev in sodelovanja med kapucinskimi okrožji po vsej Ameriki. Med srečanjem so potekale predstavitve o temah, ki so nastale iz dokumenta Dih življenja – sklepne listine prvega panamariškega srečanja.. Prav tako so potekala tudi posvetovanja, skupinske razprave in izmenjave. Najbolj so se posvetili temam vzgoje, izobraževanja, ter bratstvom Lovrenca Brindiškega.

Brat Ademir napaden v dnevnem centru za brezdomce

Med njegovim rednim delovanjem v kapucinskem Dnevnom centru za brezdomce v Dublinu je bil v glavo med strežbo zajtrka zaboden naš brat Ademir Marquez, sicer zelo priljubljen pri vseh. Neizzvanega napadalca so takoj prijeli, ranjenca pa po nudenju prvi pomoči odpeljali v bolnišnico, a že naslednji dan je nadaljeval svoje služenje brezdomcem.

12. Dobrodelno balinanje

Kapucini v Detroitu so 22. marca, skupaj s prijatelji in dobrotniki, pripravili že 12. dobrodelno balinanje. Namen tega dogodka je zbiranje sredstev za kapucinske programe, med njimi tudi za Center Solanusa Caseya v Detroitu. Z balinanjem, avkcijo podarjenih predmetov, glasbo, bogato večerjo, nastopi pevcev in orkestra jim je letos uspelo zbrati prek 100.000 dolarjev. Poleg balinanja kapucini v ZDA za svoje programe zbirajo denar še z drugimi podobnimi prireditvami. (boccewiththebrothers.org)

Well4africa začenja nov projekt v Kamerunu

Bambudi leži na severozahodu Kameruna. V njem so naši bratje postavili prvi samostan v tej afriški državi in tu je nastalo tudi prvo kamerunsko bratstvo OFS. In prav to slednje sodeluje pri projektu "Well4Africa" (Voda za Afriko). V času vojne so mnogi mladi študentje iz angleškega dela pribežali v francoski del, da bi tam našli zavetje in nadaljevali šolanje. S tem se je močno povečalo število prebivalcev in drastično poslabšala oskrba z vodo, zlasti za revne. Bratje kapucini so se na svoji zemlji odločili postaviti novo sprejemno hišo za nastanitev 100 – 150 revnih otrok. Težava je v oskrbi z vodo. Mali samostanski vodnjak ne zadostuje več. Skupaj z organizacijo »Water4Africa«, OFS in prispevki staršev bodo izvrtali vrtino za dobro in čisto pitno vodo. Darujete lahko tukaj: <https://well4africa.eu/index.php/donate>

Dejavnost Franciscans International (FI)

FI kar pogosto išče nove sodelavce, če bi koga zanimalo, naj le spremlja njihovo spletišče. Organizacija je zelo dejavna. Izvedli so prvo delavnico v okviru njenega novega evropskega regionalnega programa pred univerzalnim periodičnim pregledom Italije. V Assisiju se je 18. in 19. aprila zbralo devet sester in bratov, da bi ocenili vprašanja človekovih pravic v tej državi. Obravnavali so dostop do zdravstvenih storitev na odročnih območjih, skrb za italijanske gozdove in pravice migrantov. Frančiškovi bratje in sestre menijo, da bi jim lahko glas FI v OZN pri tem pomagal. Sledi še usklajevanje z drugimi organizacijami. Poročilo bodo oddali julija, pregled pa bo januarja 2025. Že nekaj dni prej pa je FI sodelovala v New Yorku tudi na zasedanju stalnega foruma OZN o vprašanjih avtohtonih ljudstev (UNPFII). Pogoste kršitve človekovih pravic, ki jih zagrešijo multinacionalke na zemljiščih domorodcev, še vedno ostanejo nekaznovane. Domorodska ljudstva skrbijo za 80% biotske raznolikosti planeta in imajo pri tem ključno vlogo za okoljsko pravičnost. A potrebujejo pomoč.

FI jim pomaga po svojih najboljših močeh. V obeh Amerikah domorodci poročajo o razširjenem in skoraj neprijavljenem onesnaževanju (Ekvador), krčenju pragozdov za HE in s tem ogrožanjem preživetja v Braziliji. Radi bi sami odločali o svoji prihodnosti. Potrebujejo zagovornike, da bi se sprejelo ukrepe za njihovo zaščito. UNPFII je upošteval tudi vplive podjetij na pravice avtohtonih ljudstev z opozorilom, da industrija izkoriščanja naravnih virov in projekti zelene energije pogosto vodijo v razlašanje in militarizacijo omenjenih zemljišč. Opozoril jo je na škodo, ki jo v nekaterih primerih povzročajo trgi ogljika in biotske raznovrstnosti. Medtem ko FI še naprej zagovarja okoljsko pravičnost in odgovornost podjetij, bomo upoštevali glasove avtohtonih ljudstev in priporočila UNPFII o „pravičnem prehodu“ na bolj zeleno gospodarstvo.

FI je marca v New Yorku, največjem letnem srečanju OZN o enakosti spolov in krepitvi vloge žensk, ob zasedanju Komisije za položaj žensk nadaljeval svoje zagovorništvo, predvsem na področju skrajne revščine, tudi zaradi nesorazmernega tveganja kršitev človekovih pravic, s katerimi se ženske soočajo v rokah multinacionalk. Na zasedanju je sodelovalo tudi devet Frančiškoveh sester, ki se ukvarjajo s številnimi vprašanji človekovih pravic, socialnega dela, migracij; do akademkinj, da podelijo svoja spoznanja. Osrednja tema sta bili odpravljanje revščine in pridobivanje sredstev za izboljšanje položaja žensk.

Na 55. zasedanju Sveta OZN za človekove pravice pa je FI opozorila na nezakaznanost zunajsodnih pobojev na Filipinih, neizpolnjevanje mednarodnih pravnih obveznosti Združenega kraljestva. Pri tej državi jih skrbi tudi varnost Ruande in zakon o nezakonitem priseljevanju, pa tudi Zakon o Severni Irski, ki krši Evropsko konvencijo o človekovih pravicah. Ponovno so opozorili na nujnost zavezujočega instrumenta OZN, ki bi preprečil multinacionalkam kršitev človekovih pravic. Zanje je potrebna predvsem podpora vseh vlad, še zlasti tistih na globalnem severu, kjer ima sedež več nadnacionalnih družb. Prav tako je FI pozval Indonezijsko vlado, naj spoštuje mednarodne standarde o uporabi sile med miroljubnimi protesti Papuancev in pozval k nepristranski preiskavi več incidentov, izpostavljenih v skupni izjavi. FI je pa tudi pohvalil odhajajočega

posebnega poročevalca za človekove pravice za njegova prizadevanja in pripravljenost sodelovanja. Izražena je bila zahteva po pregledni, neodvisni, pošteni preiskavi smrtonosnega bombnega napada na velikonočno nedeljo 2014 na Šrilanki. FI je kritična tudi do Gvatemale, zaradi, po njenem mnenju le navidezne neodvisnosti sodstva v tej državi.

V sredini maja pa so šli na Madagaskar, da bi tam skupaj z domačimi frančiškoviimi brati in sestrami pripravili poročilo za OZN, glede vrste vprašanj človekovih pravic, vključno z notranjim razseljevanjem, izobraževanjem, vodo in sanitarijami ter #HealthyEnvironmentForAll

15 let navzočnosti kapucinskih bratov v Vietnamu

Marca 2009 sta v Vietnam prispela prva dva brata indonezijske province, ki sta najprej, nekaj več kot leto dni, živela pri bratih frančiškanih, ki imajo trenutno več kot 250 bratov z večnimi zaobljubami in 100 ponovincev. Od lanskega leta ima Red svojo prvo hišo v tej državi. Od leta 2016 sprejemajo tudi kandidate, ki tam opravijo kandidacijo in postulat, nato pa nadaljujejo v matični provinci Medan noviciat, ponoviciat in študij. Lani je prvi vietnamski brat naredil večne zaobljube. Poleg njega je še 22 ponovincev, en postulant in en kandidat.

br. Gregor Rehar

O Bog, daj mi moč

»O Bog, daj mi moč, da sprejemem tisto, česar ne morem spremeniti,
daj mi pogum, da spremenim tisto, kar lahko spremenim in
daj mi modrost, da razlikujem to dvoje.«

sv. Frančišek Asiški

Ko govorimo o moči znotraj področja Pozitivno in celostno o telesnosti in spolnosti smo lahko sprva precej v zadregi. Moč je namreč pogosto predstavljena v reklamah in medijih, kjer se poudarja moč telesa (preko spodbujanja intenzivnih vadb za moč in oblikovanje telesa, preko proteinskih dodatkov v prehrani pa tudi moč telesa, ko je izzivalno oblečeno) ali moč v spolnosti, kjer se moč pogosto uporablja za silo in (zlo) rabo telesa in spolnosti. Temu smo priča tako v pornografiji kot v današnjih reklamah.

Ko je človek globoko na področju telesne moči, kjer je pomemben "jaz" in ugled, status, lahko človek globoko zabrede. Ne samo v odnosu do sebe (zasvojenosti), ampak tudi v odnosu do bližnjega in Boga.

Moč in Sveto Pismo

Ko odpremo Sveto Pismo, je pogosto beseda moč predstavljena kot Božja (po)moč. Moč, ki nam jo daje Bog kot Božjim otrokom. Samo sprejeti jo moramo:

Jn 1,12: Tistim pa, ki so jo sprejeli, je dala moč, da postanejo Božji otroci.

Tudi Jezus sam nam je obljubil, da nam bo poslal (po)moč Svetega Duha in bomo z njim imeli moč za pričevanje:

Apd 1,8: Toda prejeli boste moč, ko bo Sveti Duh prišel nad vas, in boste moje priče v Jeruzalemu in po vsej Judeji in Samariji ter do skrajnih mej sveta.«

Ravno na tem mestu je zelo zanimivo, ko perspektivo obrnemo na drugo stran - kako moč razumeti obratno od moči, ki nam jo ponuja svet:

Če smo trenutno v obdobju žalovanja, okrevanja po bolezni ali zdravstvenem posegu, morda sredi trpljenja v času bolezni, po porodu ali v drugi življenjski preizkušnji in smo brez moči ter nam je težko razmišljati o moči, nam Jezus sporoča nekaj drugega:

1 Kor 1,18: *Beseda o križu je namreč za tiste, ki so na poti pogubljenja, norost; nam, ki smo na poti rešitve, pa je Božja moč.*

Moč in telo

Zanimivo je, kako je moč (npr. kot "moč Najvišjega") uporabljena ne za silo kot nam je znana na tem svetu, ampak za tisto, kar zmore storiti - nekaj nepredstavljivega in hkrati krhkega - kot je novo življenje v ženskem telesu:

Lk 1, 35: Angel ji je odgovoril: "Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila, zato se bo tudi Sveto, ki bo rojeno, imenovalo Božji Sin."

Na področju telesa, ki je podvrženo različnim spremembam, bolečini in je njegova moč mnogokrat zaradi različnih oviranosti omejena, lahko moč razumemo kot tisto, ki nam ravno v takšnih okoliščinah spregovori o večnosti. Da je naše telo minljivo na tem svetu, da naša moč telesa slej ko prej pojenja in da imamo tudi moč duha, ki nas dviga, presega telesne omejenosti in nas spominja na presežnost, duhovno in duševno danost človeka.

"Čaščenje telesa" ki smo mu priča na vsakem koraku človeka omejuje na telo samo, hkrati pa ne sprejema telesa v vsem kar je: v bolezni, utrujenosti, stresu, staranju, v nosečnosti, v prvih letih še odvisno od odraslih, po porodu, pred smrtjo ... Dokler je mlado in prožno naj bi bilo "fit", uporabno, naj se ga neguje s kozmetikami, vadbami, se (zlo/upo) rablja, kasneje zavrzte.

2 Kor 12,9: »Dovolj ti je moja milost. Moč se dopolnjuje v slabotnosti.« *Zato se bom zelo rad ponašal s svojimi slabotnostmi, da bi se v meni utaborila Kristusova moč. Vesel sem torej slabotnosti, žalitev, potreb, preganjanj in stisk za Kristusa. Kajti močan sem tedaj, ko sem slaboten.*

Moč in spolnost

Na področju spolnosti smo vsi ljudje ranljivi, slabotni. Zanimivo je, da že od nekdaj vsaka kultura potrebuje določene zapovedi, zakone in omejitve prav na področju spolnosti in telesnosti

oz. želi nadzorovati/urejati spolnost in odnose okrog spolnosti..

Od nekdanj so kulture poznale prav na področju spolnosti najrazličnejša odstopanja: prostitucijo, spolne zlorabe, spolne odnose med osebama istega spola, spolne odnose z več partnerji hkrati ... Odstopanja, ki prizadenejo človekovo dostojanstvo in bolijo tako na telesu kot na duši, uničujejo odnose.

Spolnost je namreč tako močan del vsakega izmed nas - ima tako veliko moč - moč soustvarjanja življenja po eni strani in po drugi uničevalno moč preko raznih zasvojenosti na področju telesnosti in spolnosti, uničenih odnosov in oddaljenost od sebe in Boga..

Prav zaradi te ogromne moči spolnost potrebuje usmeritve, varovalne ograje z namenom, da bi to moč uporabili kar se le da za ustvarjanje (lepih odnosov, življenja...) in ne uničenja (odnosov, življenja...).

V tej luči lahko gledamo tudi na usmeritve, ki nam jih daje Jezus preko evangelija in še bolj neposredno cerkveni nauk preko zapovedi.

Torej konkretno:

- ločitve
- spolne zlorabe
- splavi
- spreminjanje spola
- izvenzakonska spolnost
- seksting
- prezgodnja spolnost
- pornografija

so vsebine, ki jih urejajo nekatera določila z namenom, da nas obvarujejo pred uničevalno močjo, ki jo imajo te vsebine na naše osebno identiteto, osebno dostojanstvo in nenazadnje na našo spolnost. Ljudje, še posebej pa mladostniki, iščejo usmeritve, preizkušajo do kje lahko gredo preden se bodo zaleteli v varovalne ograje. Odrasli smo jim dolžni pokazati ograje, ki usmerjajo njihovo moč na področju spolnosti z namenom, da jim pokažemo pot, ki pelje v ustvarjalnost, kreacijo, stvarjenje in življenje.

Pogled družbe na spolnost

Danes je poseben izziv tudi kako v širši družbeni kontekst preko družabnih medijev in številnih kontaktov mlade in stare odvrniti od tega, da bi

z uničevalno močjo škodili sebi in bližnjim: preko sodelovanja v sekstingu, deljenju neprimernih vsebin, spremljanju pornografije in spoznali celostno (v večini zelo problematično) sliko takšnega početja.

Družben vidik moči je tudi v povezovanju v skupine in druge oblike sodelovanja - vedno pa pogled: skupaj lahko delamo za dobro, usmerimo svojo moč v širjenje pozitivnega pogleda ali sodelujemo pri širjenju in spremljanju golih posnetkov, kjer posredno globoko žalimo človeško telo, človekovo spolnost.

Namen moči

Vsekakor bi se radi obrnili k pozitivnemu pogledu. Nenazadnje tudi padci, ranjenosti, greh nas pogosto pripelje na pot spreobrnjenja. Telesnost in spolnost nas posebno zaznamuje. Preko telesa spoznavamo drug drugega in si izražamo naklonjenost. Preko telesa in spolnosti si delimo naše najintimnejše, se razgalimo in si želimo sprejetosti, ljubljenosti. V tem pa je tudi naša največja moč. Ko smo pripravljene tvegati, se brez pričakovanj darovati za bližnjega, za moža/ženo, dobimo največjo moč - soustvarjanje življenja, ki raste, se krepi in prinaša nekaj čisto novega. Vsak od nas je edinstven in v priznavanju unikatnosti vsake osebe, čudenju, spoštovanju, ljubezni se naša moč začne kazati. Največja od vseh je naša moč ljubezni - je edinstvena za bitja na tem planetu in nas hkrati spominja od kje smo prišli in kam gremo.

Kam usmerjamo našo moč?

Zelo lepo naše razmišljanje v prisposobi predstavi Christopher West, ko opisuje, da je z našo močjo na področju telesnosti in spolnosti podobno kot pri raketi: raketni motorji imajo ogromno količino energije in če raketo natančno usmerijo in pravilno zaženejo, lahko pridejo z njo v vesolje. Če pa to ogromno količino energije na začetku uporabijo na polno, bo eksplodirala že na Zemlji.

Kako sam dojemam zapovedi in usmeritve na področju spolnosti: kot nadzor ali pomoč?

Mateja Podmenik

Br. James Mathias Stump

»Ne dirjaj z vozičkom, da ne dobiš globe!«

Na pogrebni maši br. Jamesa je domači samostanski predstojnik in župnik, br. Michael Mahoney obširno predstavil pokojnega redovnika. Povedal je, da je bil zelo predan oznanjevanju evangelija, človek reda in rutine. Njegov delavnik je trajal od šestih zjutraj do šestih zvečer. Ni maral pisarniškega dela, hrupa in hrupnih množic. Imel je tudi slabši sluh. Večere je rad imel zase. Redno je gledal vesterne, a prav vsak dan se je njegov dan pozno končal v kapelici poleg celice, v tihi molitvi pred Najsvetejšim. Izredno dober pa je bil v pastoralni »ena na ena«, oz. pri manjših skupinah. Najbolj se je posvečal bolnikom, bolnim vojnim veteranom, njihovim družinam in drugim od vseh pozabljenim. H kapucinom je vstopil dokaj pozno, sredi štiridesetih. Odvetniško obleko je zamenjal za rjavi habit.

Rodil se je 8. decembra 1938 v devetčlanski družini v Colwichu v Kansasu. Na državni univerzi v Wichiti je 1964 diplomiral iz poslovne administracije, potem ko je več let služil tudi v vojaških rezervah. Leta 1970 pa je doktoriral iz prava. Pred odhodom na šolanje je delal na domači mlečni farmi. Med njegovimi zaposlitvami so bile tudi vodja računovodstva

enote kmečke banke in zavarovalnice. Bil je pravnik. Leta 1982 je vstopil v kapucinski red in bil čez pet let posvečen v duhovnika. Najprej je deloval kot župnijski vikar na več kapucinskih župnijah, kasneje kot magister novincev. Zablestel pa je kot bolniški kaplan. Od leta 1993 je bil v Fresnu, sledil je UKC San Francisco v Kaliforniji, nato pa medicinski center za vojne veterane v mestu Pao Alto. Njegova zadnja postaja pa je bila kapucinska župnija Marije Angelske v Burlingamu, kjer je umrl 21. aprila 2024. Brat James je bil vedno v dobrem zdravstvenem in psihofizičnem stanju, dokler ni pred leti obiskal prijateljev v Indoneziji, kjer je staknil hudo vnetje, ki ga je iz bolniškega kaplana napravilo dosmrtnega bolnika. Kljub temu je, dokler je le mogel, pomagal, kolikor mu je zdravje dopuščalo. Ob tem je svojemu gvardijanu večkrat sočutno potožil, kako mu je hudo, ker mu ne more več pomagati. V času svoje bolezni se ni nikoli pritožil čez Boga. Zaradi požrtvovalnega služenja veteranom ga je katoliška organizacija na pobudo vojaškega nadškofa uvrstila med kandidate za prejem njihove najvišje nagrade. Sicer je ni dobil, a se brat James zaradi tega ni prav nič vznemirjal. Še naprej je, tako kot vsak dan, vedro obiskoval bolnike. Zelo je hitel, a ne dirjal, jih najprej skušal razvedriti s kako šalo, naj recimo pazijo, da ne bodo plačali kazni zaradi prehitre vožnje na invalidskih vozičkih. Že naslednji trenutek pa je blagoslavljal pred kakim težkim posegom in ob slovesu preprosto zaželel: »Ozdravi!« Ko so ga poklicali k bolniku ni okleval niti trenutka, pa četudi sredi noči. Ko je bil bolniški kaplan med veterani, je imel pri svojih obiskih le en sam namen; povabiti bolne in ranjene, da se srečajo z živim Kristusom. Naredil je vse, kar je v njegovi moči, da je veterane sprostil in dobro razpoložil. Ustvarjal je okolje, v katerem je lahko Kristusova navzočnost postala del skoraj

vsakega srečanja, ki ga je začel. „Pomemben je že način, kako vstopimo v sobo: biti optimističen, hoteti biti tam,“ je oče Stump povedal za nadškofjski časopis Catholic San Francisco. Prav v bolnišnični pastoriali se je pokazal ta njegov dar za posamično pastoralo.

„Če je to dar, je dar Duha,“ je dejal. »Počutim se sproščeno ... Zelo udobno se počutim, ko sem duhovnik.« Bolnišnična kaplanija je služba, ki bi zlahka postala tako težka kot bolezen in smrt, ki jo obdajata. Toda oče James si je prizadeval biti dosledno odprt in gostoljuben. »Včasih molim, da gredo angeli in svetniki pred menoj, da bi poskrbeli za vsako težavo,“ je dejal. Po maši v bolniški kapeli se je vsak dan podal pozdravit bolnike v hospicu in bolniških oddelkih, glede na seznam katoliških bolnikov. Ob vstopu v sobo se je predstavil in če je bil sprejet, je bil na volju bolniku. Stroril je, kar je slednji potreboval od njega; molitev, zakramenti, pogovor. Vedri kapucin je na svojem oznanjevanju srečal veliko navdihujočih ljudi, najbolj pa ga je navdihnila zgodba Gregorya Petersa, srednješolskega ameriškega nogometaša, ki se je bojeval v Vietnamu. „Dvakrat so ga ujeli, prvič je pobegnil, drugič so ga rešili,“ je dejal oče Stump, »Ta verz iz psalma je molil, ko so ga preteпали: ‚Bodite mirni in vedite, da sem jaz Bog‘ (Ps 46). Zapisali smo na transparent in ga dali v našo kapelo.“ Gregory je sicer ostanek življenja preživel v bolnišnici in njeni okolici, a vedno je želel duhovno rasti, pomagati, kjer je le mogel. Zaradi njegovega zgleda je njegov sostanovalec postal katoličan.

„Samo pomislite na svoje majhne prizkušnje in stiske, ki jih prestajate čez dan, in kaj je preživel nekdo, kot je on,“ je dejal, »Ohranil je to veliko vero v Boga in ljubezen do evharistije. Nekako ti daje navdih.“

Br. Gregor Rehar

Br. Ante Tomičić

Rodil se je 13. marca 1901 v liški vasi Razbojine, župnija Ričice (Gospičko – senjska škofija). Krstili so ga za Josipa (Jožefa). Dobro vzgojeni in dober učenec je predano opravljal svoje vsakdanje naloge, v sebi pa nosil naklonjenost in ljubezen do knjig. Pred dopolnjenim 18 letom mu je v roke prišla knjižica »Sanje Božje Matere« V njej je spoznal veliko Božje usmiljenje v besedah. »Če bi človek naredil toliko grehov, koliko je v morju peska in listja v gozdu, pa bi se obrnil k dragemu Jezusu in se pokesal in obljubil, da ne bo več grešil, bi mu Jezus odpustil«. To ga je spodbudilo k molitvi rožnega venca in ga tako pretreslo, da je planil v jok. Pričel se udarjati po prsih, govoreč: »Jezus moj, usmili se me, Jezus moj, odpusti mi, nikoli več te ne bom žalil«. V svoji avtobiografiji je to kasneje opisal z besedami: »Lil sem bridke solze in se kesal iz dna duše in pričel moliti kot sem znal. Od takrat je bila molitev moje najljubše opravilo«. Njegovo spremenitev so opazili tudi ljudje. Pogosto se je spovedoval. Žene iz župnije so mu podarile rožni venec, stare molitvenike, knjigo Tomaža Kempčana ali kakšno drugo branje. Kot ovčji pastir je imel veliko časa za branje. Pravi zaklad pa je dobil od pokojnega bratranca, bogoslovca: Sveto pismo Nove zaveze, ki jo je vsak dan marljivo bral.

V njem se ga je najbolj dotaknil odlomek o srečanju Jezusa z bogatim mladeničem, navdušil pa ta verz: »In vsak, kdor je zapustil hiše ali brate ali sestre ali očeta ali mater ali otroke ali njive zaradi mojega imena, bo prejel stokratno in dobil v delež večno življenje« (Mt 19, 29). Te besede so ga popolnoma osvojile in odločil se je, da bo po njih preživel celo življenje. Pristal je pri kapucinih, o katerih mu je ob povratku iz vojske pripovedoval njegov starejši brat Blaž; da je videl brate, ki služijo Bogu v svetem Redu.

Po poslani prošnji so ga na praznik sv. Janeza Krstnika sprejeli v samostanu v Varaždinu. Zaradi njegove resnosti, marljivosti in goreče pobožnosti je že po šestih mesecih postal novinec. A že po nekaj mesecih je izstopil iz noviciata. Želel si je poiskati strožji, puščavniški način življenja. Po dveh mesecih beganja je spoznal, da ni storil prav in se vrnil v samostan. Poprej ga je birmal zagrebški pomožni škof, po naključnem srečanju v Zagrebu. Kot je pozneje spoznal, so ga vztrajna in goreča molitev, vsakodnevno odrekavanje in neutrudno predano delo klicali na pot svetosti. Sprejeli so ga kot kandidata in s svojim zavzetim delom je postopoma pridobival soglasje za ponoven vstop v noviciat. Po slednjem je 21. novembra 1921 imel prve redovne zaobljube. Po njih je naprej pol leta ostal v Varaždinu, nato šel za kuharja v Karlobag, nakar se je po petih mesecih znova vrnil v Varaždin, od koder je bil februarja 1922 premeščen za zakristana v Marijino svetišče v Splitu. Tam je čez leto dni naredil večne zaobljube v kapucinskem Redu. Od leta 1926 je bival v Dubrovniku, kot brat miloščinar. Zbiral je darove za gradnjo samostana. Tako je s svojimi koraki, žulji in znojem, večkrat lačen in žejen, z neštevilnimi premoljenimi rožnimi vencini in s trajno predanostjo v Božje roke zgradil hišo za svoje brate. Po njenem dokončanju ga je provincial Odilon Mekinda leta 1937 premestil v Varaždin kjer je več kot tri leta zbiral darove za tamkajšnjo, zelo zadolženo, kapucinsko vzgojno hišo. Že v času vojne, junija 1941, je prispel v Zagreb in tudi tam zbiral darove za gradnjo novega samostana na Dubravi. Gradnja je bliskovito hitro napredovala in že na novega leta dan, leta 1942, je nadškof Stepinac blagoslovil novo cerkev in ustanovil župnijo sv. Mihaela, ter jo predal bratom kapucinom. Leta 1947 je br. Ante bil še zadnjič premeščen, tokrat na Reko. Postal je cerkovnik, skrbel za red in čistočo v veliki cerkvi Lurške Gospe ter kriпти. Dokler ni bilo redovnic, je skrbel tudi za njeno krašenje. Obiskovalci cerkve so vedno srečali malega suhega zakristana, ki je vsakogar prisrčno sprejel, pazljivo poslušal in vedno kratko in jasno odgovarjal na vprašanja. Vse je privlačil z svojo preprostostjo in skromnostjo. Pričeli

so ga preprosto klicati »naš Ante«. Zgleda, da je prav mežnarska služba bila tisto, po čemer je brat Ante udejeval svojo zamisel o celodnevem služenju Bogu v cerkvi, priložnosti za spokornost v samozatajevanju samega sebe. Tiha in goreča molitev mu je dajala moč za še bolj predano služenje ljudem.

Približno leto in pol pred svojo smrtjo je večkrat odšel na zdravljenje v bolnišnico. Izčrpan od boleznih je praznoval svoj 80. rojstni dan in 60. letnico redovništva, ter med mašo obnovil svoje redovne zaobljube. Umril je 25. novembra 1981. Ob njem je bila s. Miroslava, na katero je njegova smrt pustila močan vtis. Ta pravi, da je prvič v svoji dolgoletni karieri medicinske sestre doživela tako smrt. Ko je bil v agoniji, se je samo še križal. Njegove oči so bile vedno uprte v nebo. Veliko ljudi, vseh starosti, poklicev in stanov ga je prišlo kropit v samostansko kripto. Govorili so: »Umril je reški svetnik!« Pogreb je bil dva dni po smrti. Leta 1997 so njegovo telo iz pokopališča znova prenesli v samostansko kripto. Štiri leta po prenosu je nastala molitvena skupina za češčenje »fra Ante«.

Ob papeževem obisku Reke, je škof v nagovoru svetemu očetu, poleg škofa Mahničarja kot svetniškega kandidata omenil tudi brata Anteja. Julija 2005 se je začel škofijski proces, zaključen pa je bil 2014, ko je gradivo šlo v Vatikan.

14. marca 2024 je papež Frančišek podpisal odlok o priznanju herojskih kreposti brata Anteja Tomičiča in od takrat se ga imenujemo božji služabnik.

br. Gregor Rehar

Vesolje, me slišiš?

Jack Cheng

Gre za prvenec ameriškega avtorja kitajskih korenin znotraj mladinske književnosti. Delo je kljub vsemu dogajanju in bralčevemu odkrivanju polno veselja in neverjetne srčnosti. Slog pisanja je čisto samosvoj, saj se pričujoča zgodba bere kot zapisi posnetkov glavnega junaka. Kljub mladosti je avtor za svoja dela prejel že kar nekaj nagrad.

Glavna oseba zgodbe je Aleks Petroski, dokaj poseben fant, ki obožuje vesolje, rakete, mamo, brata in svojega kužka Carla Sagana, ki ga poimenuje po svojem vzorniku D. Carlu Saganu, enem največjih astronomov našega časa. Enajstletni Aleks živi s svojo mamo, ki ima težave z duševnim zdravjem, in je fant bolj kot ne prepuščen samemu sebi. Skrbi zase in za gospodinjstvo. Pri treh letih je izgubil očeta, starejši brat pa se je odselil od doma. Aleks je prepričan, da daleč v vesolju obstaja še

drugo inteligentno življenje, zato snema različne zvoke Zemlje in jih namerava poslati v vesolje s svojo raketo Voyager 3. V ta namen se brez mamine vednosti skupaj s svojim kužkom ter raketo odpravi iz Kolorada v Novo Mehiko na Šov amaterskih raketnih modelarjev. Na poti spozna mnogo dobrih ljudi, ki pa ga ne morejo zaščititi pred skrivnostmi, ki se v tej pustolovščini razkrivajo pred njim.

Lea Bric

SREČANJE „IZKUŠNJA BOGA“

28. junij–3. julij 2024

Dom duhovnosti Kančevci

Začetnik Srečanj »Izkušnja Boga«, kapucin p. Ignacio Larrañaga, si je celo življenje prizadeval, da bi ljudem pomagal (do)živeti izkušnjo Božje bližine, ki spremeni človekovo življenje.

Srečanje Izkušnja Boga je preplet nagovorov in osebne molitve v tišini. Dnevno je v program vključeno tudi skupno obhajanje evarhistije.

Program je primeren za odrasle in mlade od 20 let naprej.

Vodi: kapucin br. Štefan Kožuh v sodelovanju z voditeljji Delavnic molitve in življenja

S SEBOJ PRINESITE poleg osebnih potrebščin tudi prevleko za vzglavnik in dve rjuhi, brisači, copate – Sveto pismo, duhovni dnevnik in pisalo, molitveni priručnik Srečanje (nabaviti ga bo možno tudi v domu).

PRİČETEK PROGRAMA: Program se prične z večerjo bo 19. uri in konča do 16. ure zadnji dan. V dom pridite eno uro prej, da uredite vse potrebno.

PRISPEVEK: Priporočljiv prispevek na dan je 30 €. Poleg tega bomo zbrali 10 € na udeleženca za Fundacijo TOVPIL.

Prijave: po e-pošti (dom.duhovnosti.kancevci@rkc.si) ali spletni prijavnici (www.kapucini.si – Naši programi).

Foto: Alenka Brešar Iskra

Wonka (ZDA, 2023)

Film »Wonka« je čaroben in navduhujoč film, ki prinaša novo luč na priljubljeni lik iz otroštva ter ponuja zgodbo, ki je prav tako očarljiva kot njegove najbolj znane čokoladne kreacije.

Sama zgodba je postavljena v mlada leta ekscentričnega in genialnega čokoladnega mojstra Willyja Wonke. Film se poglobi v njegovo otroštvo in zgodnja leta, razkrije se, kako je postal legendarni slaščičar, ki ga vsi poznamo. Timothée Chalamet je tretji v vrsti, ki igra lik Wonke in ga odlično upodobi. Tako kot njegova predhodnika Gene Wilder (Willy Wonka in tovarna čokolade) ter Johnny Deep (Čarli in tovarna čokolade) tudi trenutno zelo popularen Chalamet (zaigral je glavno vlogo v obeh filmih Dune: Peščeni planet) tudi on vtisne svoj pečat v ta zelo zanimiv in poseben lik. Prednost tega filma je ta, da ni le Wonka nekaj posebnega, temveč film vključuje tudi zanimive stranske like, ki obogatijo zgodbo, glasbeni prizori pa dodajajo še dodatno raven zabave. Režiser Paul King uspešno ustvari magično vzdušje, ki bo navdušilo občinstvo vseh starosti. Za ljubitelje originalnih zgodb o Willyju Wonki je film nostalgичen, a hkrati ponuja novo perspektivo na priljubljeni lik. Ta kombinacija starega in novega naredi film privlačen za široko občinstvo.

Film najdete pri ponudniku za pretočne storitve Max.

Matjaž Kosi

Več informacij in prijave:
<https://www.kapucini.si/nasi-programi/>

Kančevci

- 21. – 22. junij 2024: **Taborjenje očetov in otrok.**
Vodita br. Milan Kvas in Janez Bohanec.
- 28. junij – 3. julij: **Izkušnja Boga.** Vodi br. Štefan Kožuh.
- 4. – 13. julij: **Kontemplativne duhovne vaje.**
Vodita br. Miha Sekolovnik in s. Marija Irena Stele.
- 5. – 10. julij: **Osebno vodene duhovne vaje.** Vodi dr. Marija Sraka.
- 8. – 12. julij: **Tabor montessori za otroke.** Vodijo s. Petra Mohorko, s. Zdenka Prevolšek, br. Stane Bešter in animatorji.
- 14. – 20. julij: **Teden za družine Aninega sklada.**
Vodijo br. Primož Kovač, br. Jože Smukavec, sestre, in animatorji.
- 21. – 27. julij: **Letovanje družin gibanja Vera in luč.**
- 28. julij – 3. avgust: **Duhovno počitniški teden družin.** Vodijo: br. Matej Nastran, Metka Jagodic, Martina Bokal z animatorji.
- 4. – 10. avgust: **ADAM – duhovno počitniški tabor z tečajem angleščine.** Vodijo br. Jaro Knežević, Ajda Barbarič, profesorji in animatorji.
- 11. – 17. avgust: **Duhovno počitniški teden za slovenske družine.**
Vodijo Pavel Zablatnik, Sten Vilar, br. Miha Sekolovnik, s. Marija Irena Stele, br. Stane Bešter in sodelavci.
- 18. – 22. avgust: **Duhovne vaje za duhovnike.**
- 6. – 8. september: **Sinodalni biblični vikend.**
Vodi škof dr. Maksimilijan Matjaž.
- 12. – 15. september: **Duhovne vaje za dedke in babice.**
Vodi dr. Marija Sraka.
- 20. – 22. september: **Svetopisemske figure.**
Vodita br. Primož Kovač in Marjana Talian.
- 20. – 22. september: **Pevski konec tedna za ljudsko petje.**
Vodi br. Stane Bešter.
- 27. – 29. september: **Duhovne vaje za zakonske pare.**
Vodi s. Polonca Majcenovič.

Ali veš...

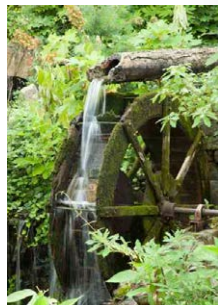
Ko pomislimo na moč najprej pomislimo na super moči. Otroci si radi zamišljamo, da imamo super moči. Radi bi leteli, dihali pod vodo, bili hitri, super močni in še veliko drugega. Vendar pa zanemarimo moči, ki jih imamo vsak v sebi in to prav vsak človek drugačne. Nekateri so boljši v športih, drugi pri matematiki, tretji pri glasbi in tako dalje. Vsakemu je Bog podaril svojo super moč. Ne bi je bilo prav zanemariti, zato se kar potrudimo in jo izkoristimo ter jogimo.

Ali si vedel, da:

- Imajo tudi živali super moči. Nekatere živali imajo res neverjetne moči. Mravlje lahko dvignejo stvari, ki so desetkrat težje od njih samih. To je, kot da bi vi dvignili avto.
- Ima tvoj nasmeh moč. Nasmeh ima res neverjetno moč. Ko se nasmejemo, se počutimo bolje in okoli nas razveselimo tudi druge. Nasmeh je kot čarobna moč, ki lahko nekemu spremeni cel dan.
- Je moč prijateljstva najmočnejša. Tvoji prijatelji so tvoj največji zaklad. Ko ste skupaj, ste močnejši in bolj pogumni. Zato je pomembno, da si med seboj pomagate in si stojite ob strani.

- Imajo tvoje besede neverjetno moč. Ko si prijazen do drugih, lahko narediš nekaj neverjetnega. Morda s tvojimi besedami pomagaš nekemu, da se počuti bolj ali pa nekoga nasmejiš.
- Ima narava izjemno moč. Drevesa, ki rastejo visoko v nebo, lahko prenašajo močne vetrove, medtem ko voda s svojo močjo izklesuje gore. Narava lahko z enim viharjem uniči celo mesto ali pa nam zagotovi odlično žetev. Včasih je lahko tudi muhasta.
- Ti tudi Bog daje moč. Vera v Boga nam lahko da moč in nam pomaga preprodi vse težave. To moč dobimo pri nedeljski maši, pri večerni molitvi ali preprostem oče-našu, ki ga zmolimo na samem. Pravzaprav – vedno, ko se obrnemo nanj.

David Košir

V Gospodu je moja moč in veselje

Jezus nas vedno čaka in ljubi

Lepo povabljeni,
da se mi pridružite

Od tu se pa daleč vidi

Naši odtisi so enkratni

Narava vabi na oddih

Maša v rudniku

Četica loških ministrantov

Nič ni pretrdo za
moje zobe

Utrujenost po napornem
ministrantskem izletu

Teče voda iz skale?

Gospod, prosim te, da mi pomagaš ohraniti mir in odločnost.
Naj me prežarja tvoja moč, da bom lahko služil drugim in širil tvojo luč.

Hvala, ker si vedno z menoj in me podpiraš.

Naj bo tvoja moč moj vodnik in opora
v vsakem trenutku mojega življenja.